

MARS 1979

DEBATT

DEBATT

DEBATT

DEBATT

DEBATT

DEBATT

DEBATT

DEBATT

DEBATT

DEBATT

DEBATT

DEBATT

DEBATT

DEBATT

DEBATT

MILITÆRDEBATT

ÖKONOMI-KRITIKK

KINA — DEBATT

DEMOKRATI-DEBATT

LEDER:

KK-KAMPANJA ER I FRAMGANG

Jubileumskampanja er avslutta. Den nye kampanja for å sikre avisa et trygt økonomisk fundament har begynt. Fristen er satt til 1. oktober. Men alt nå kan vi slå fast at arbeidet for å redde dagsavisa har gitt store resultater.

Fra høsten av og fram til utgangen av februar var det samla inn omlag 1,9 millioner gjennom Handslaginnsamlinga. Dette er et flott resultat og ei overoppfylling som har redusert avisas gjeld betydelig. Vervinga av nye abonnenter har også gått utmerka, med et sluttresultat på 136 prosent av kampanjemålsettinga. Bare løssalget klarte vi ikke å bringe opp på det nivået vi hadde stilt oss som mål å komme.

Men disse talla forteller ikke alt. For Klassekampens store problem har vært fornyingsarbeidet. Sjøl i perioder da vi verva mange nye abonnenter, falt flere fra. Fra og med i januar ble fornyingsrutinene endel forbedra, bla.a. med en strammere inkassordning. Mye står igjen å gjøre, f.eks. er det bestemt å stoppe avisa ennå raske når folk ikke betaler i tide. I de enkelte fylkene finnes det nå oversikt over abonnentene, med bedre muligheter for personlig oppsøking i fornyingsarbeidet. Men ennå har dette arbeidet såvidt kommet i gang.

Likevel kan vi slå fast at det arbeidet som alt er gjort har gitt resultater. For de mange abonnentene som hadde fornying 5/1, med stopp to uker seinere, ble fornyingsprosenten 85. Bare et lite antall sa opp avisa. Erfaringa viser nå at mange av dem som har fått avisa

stoppa vender tilbake som abonnenter seinere.

Resultatet av stor verving og bedre inkassoarbeid har nødvendigvis blitt en økning av Klassekampens abonnementsmasse. Utgangspunktet for den nye kampanja er situasjonen i midten av desember 1978. Etter to måneders arbeid, like etter nye stopp-brev ble utsendt 20. februar, var resultatet en økning på 17 prosent. Som kjent er målet å nå 40 prosent høyere enn desember. Resultatet betyr med andre ord at vi på landsbasis har oppnådd en andel på hele 43 prosent av kampanjemålet.

Dette er bedre enn venta for denne perioden, og gir sjølsagt grunnlag for sterk optimisme. Men vi ber folk tolke talla så nøkternt som mulig. For det første er over 1/3 av de nye abonnentene månedsabonnenter. Ennå er fornyinga en god del lavere blant disse og vi må fortsatt vente at mange av dem vil falle fra før 1. oktober. I tillegg har vi en meget stor og krevende fornying foran oss, 1. april. Denne kommer samtidig med innspurten i 1. maiarbeidet. Vi veit også at sommeren er en vanskelig periode, med mye frafall pga. flytting og ferier.

Grunnlaget for å klare kampanjemålsettinga for abonnementsøkninga er nå lagt. Men ingen må tru vi etter dette kan «spasere i mål». Fortsatt er fornyingsarbeidet lokalt svakt organisert. Og det er bare dette som kan «tette hølet i bøtta» og sikre at vi i framtida slipper storstilte nyvervingskampanjer for å holde hodet over vann. ●

Vi bringer her flere artikler som forbereder lagsdiskusjonen om Klassekampen. De er alle utarbeidet av en kamerat etter oppdrag fra SKAU. Vi henviser også til lederen og artiklene

om KK-kampanjen og KK-organisering i januarnummeret av Tjen Folket. Spørsmålene laga skal diskutere står til slutt.

Redaksjonen

DERFOR TRENGER VI DAGSAVISA

Hvorfor trenger vi Klassekampen som dagsavis? Kunne ikke partiet klare seg vel så bra med ei god ukeavis som det tok mindre krefter å spre? Sånne spørsmål ble stilt av endel kamerater etter at de store økonomiske problemene ble annonsert siste høsten. Jeg skal prøve å svare.

Først da noen ord om propaganda og agitasjon. I «Hva må gjøres?» skriver Lenin om Iskra og peker der på nødvendigheten av å bringe allsidige avsløringer av klasseundertrykkinga ut i masseomfang. Det er sånn vi kan fostre virkelig klassebevissthet i proletariatet. Stalin går så langt som å si at *Pravda* la grunnsteinen for Oktober-revolusjonen: «*Pravda* erobret arbeiderklassens masser for bolsjevismen.»

På SUF(m-l)s landsmøte i 1969 ble det vedtatt at forbundets propaganda og agitasjon, spesielt salget av Klassekampen, skulle være den viktigste eksterne oppgaven. 10 år seinere setter vi oss som mål å utløse og lede

klassekampen på flere felt. Da må vi, med Maos ord, «sammenfatte massenes meninger, gå til massene med dem igjen, holde fast ved dem, for på denne måten å utarbeide riktige ideer for ledelse».

Denne oppgaven kan vi ikke løse uten propaganda og agitasjon. Formene må nødvendigvis være mange; avis og løpesedler, bøker og hefter, innlegg i radio og TV, grammofonplater, film og teater. Men den kommunistiske pressa spiller likevel en særskilt viktig rolle.

DAGSAVISA SOM TAKTISK REDSKAP

Dette har mange årsaker, bl.a. er aviser egna til en systematisk påvirkning av opinionen gjennom lengre tid. I Norge teller det også med at proletariatet er utdanna og kunnskapsrikt. Borgerskapet legger stor vekt på å møte behovet for informasjon med avistil-

bud og dette styrker i seg sjøl behovet for ei kommunistisk presse.

Men spørsmålet er stilt: Hva vinner vi ved å ha ei dagsavis istedet for ei ukeavis? Først og fremst trur jeg dagsavisas styrke ligger i at den er et glimrende *taktisk* redskap for partiet. Den gir oss mye større politisk innflytelse enn ukeavisa kunne gi. Dels skyldes dette at vi kan *drive* viktige saker bedre, *forfølge* dem daglig med nye informasjoner og kommentarer.

Dagsavisa gir oss muligheten til «å gripe dagen og timen», oppsummere aksjoner og stille nye paroler. Måtte vi gå tilbake til ukeavis ville disse mulighetene blitt mindre. Tenk over hvilken taktisk fordel partiet har hatt vis a vis revisjonistene under kampene i Sørøst-Asia. Det er ikke uten grunn Ny Tid så sterkt ønsker at KK skal gå dukken som dagsavis!

Ei viktig side ved dagsavisa er at den gir oss muligheter til å rette stoffet inn på enda breiere deler av arbeiderklassen. I ei ukeavis må nødvendigvis stoffet bli preget av kommentarer,

analyser og prioriterte reportasjer. Plassen er sterkt begrensa og mange begivenheter må skrives om mange dager etter at de har skjedd. Dagsavisa gir større rom for masseagitasjon. Overgang til ukeavis må nødvendigvis bety ei snevrere innretning av stoffet og mer vekt på propaganda.

Sjølsagt vil partiet kunne nytte ei ukeavis til sin fordel. Det meste av vårt massearbeid i fagforeninger og frontorganisasjoner vil bli det samme uten dagsavis. Men ingen bør være i tvil om at en konkurs for dagsavisa vil være noe mer enn økonomiske problemer og et prestisjenederlag. Ryker dagsavisa vil partiet også miste et viktig taktisk redskap i massekampen og få redusert sin politiske innflytelse så det merkes.

KK-kampanjen skal gi svaret på om avisa økonomisk er liv laga. Ingen dagsavis kan leve bare av at det «er politisk behov for den».

Men Klassekampen som dagsavis er verd den kampen.

A.S.

ARBEIDERAVIS ELLER ORGAN FOR "DE VIRK- ELIG PROGRESSIVE" ?

Hva er feil med Klassekampens redaksjonelle linje og innhold? Først og fremst en ting: Avisa er i alt for liten grad ei virkelig arbeideravis. En del avsløringer av klasseskildret og undertrykkinga har vært gode. Men stoffet fra fagbevegelsen er ofte tynt, tørt og livløst. De levende reportasjene fra arbeidsplassene og arbeidsfolks hver-

dag finnes, men er sjeldne. Klassekampen stiller sjelden paroler for den økonomiske og politiske kampen mot virkningene av krise. Vi har ikke noe taktisk initiativ og polemiserer nesten aldri mot revisjonistenes og DNAs faglige linjer.

Denne kritikken kan med fordel knyttes til en mer prinsipiell diskusjon om avisas redaksjonelle linje. For den gamle avislinja har vist seg som et feilspor. SK's målsetting var at Klassekampen skulle bli «ei hovedavis», et alternativ som konkurrerte på lik fot med den borgerlige og sosialdemokratiske dagspressa. Det redaksjonelle opplegget tok sikte på å imøtekomme dette gjennom en serie faste spalter fra ulike stoffområder, brei dekning av vanlige nyhetstelegrammer. Dette viste seg som eventyrpolitikk. Ressurserne mangla. Hverken bemanning, økonomi eller sidetall tilsa at KK kunne bli venstresidas Aftenposten.

Og det var urealistisk av andre grunner, bl.a. fordi Klassekampen må være ei riksavis. Vi kan ikke håpe å konkurrere ut lokalavisene, store som små, i ulike deler av landet. Sjøl om målet på lang sikt er å bli hovedavisa for arbeiderklassen, så er virkeligheten den at KK først av alt kan håpe på å bli ei supplementsavis som samler brei interesse.

«AVIS FOR DE VIRKELIG PROGRESSIVE?»

Men det å forkaste «hovedavislinja» betyr ikke at vi har utformet nye retningslinjer. Og da Klassekampens redaksjon begynte diskusjonene om «hva nå?» mente endel kamerater at avisa nå burde ta sikte på å skrive for «den egentlige venstresida, de virkelige progressive». Argumentet deres var at avisa i praksis først og fremst blir lest av RVs velgere, deltakere i Faglig 1. maifronts demonstrasjoner o.l. arrangementer. Derfor burde vi konsentrere arbeidet om å nå enda breiere ut i denne gruppa, blant opposisjonelle SV'ere og andre med interesse for «alternativ informasjon».

Denne linja ble diskutert av SKAU

og forkasta. Den ble også kritisert av kamerater i redaksjonen. Hvorfor er denne linja feil? Fordi den skusler bort at hensikten er å lage ei kommunistisk avis med interesse for breie lag av arbeiderklassen. Vi trenger ikke dagsavisa som medlemsblad. Vi ønsker ikke å begrense agitasjonen til de som allerede er aktivisert i progressive demonstrasjoner.

I 1969 begynte vi med ei månedsavis som den gang svarte til behovet: Et propagandaorgan som vant revolusjonære arbeidere, studenter og andre for revolusjonen og partibygginga. Men også da la vi stor vekt på å skrive om arbeiderklassens kamp og liv. Månedsavisa propaganderte, agiterte og organiserte.

Men dagens behov er dels andre. Dagsavisa skal hjelpe oss å nå videre ut i arbeiderklassen og andre deler av folket. Vi ønsker at avisa skal være et taktisk redskap for partiet i den daglige klassekampen. Derfor må vi understreke ord som arbeideravis og masseavis. For dette er ei programmerklæring som innvirker på hva Klassekampen prioriterer å ta opp, på form og innhold. Å erstatte arbeideravis-parola med prat om «de virkelig progressive» er å skusle bort klasseinnretninga og programfeste sektersismen.

HVA ER EI ARBEIDERAVIS?

Det er elementært at ei arbeideravis ikke har som oppgave å begrense stoffet til fagforeningsstoff og fabrikkreportasjer. Som en revolusjonær klasse har proletariatet interesse av at klas-sediktaturet blir avslørt. Derfor skal KK skrive om undertrykkinga på Reit-gjerdet, kampen mot oppsigelsene ved teatrene, dødsfallene blant stoffmis-brukere og idrettsbevegelsen. Derfor skal Klassekampen være en talsmann for Kampucheas kamp mot Vietnam og fostre arbeiderklassen til interna-sjonalisme.

Men fundamentet må likevel være avisas evne til å skrive om arbeids-folks liv og kamp. Og det er på dette området Klassekampen nå svikter mest. La oss ta januar måned som ek-sempel. Av 24 utvedopp på forsida var det bare 5 som hadde noen direkte til-knytning til den økonomiske krisa, kampen for arbeidsplassene, fagbeve-gelsen o.l. Og i løpet av denne måneden var det daglige gjennomsnittet 1,5 si-der fra det samme stoffområdet, mens 3 sider pr dag var viet utenriksstoff.

Dette har sine årsaker. En av dem er at Klassekampen har en liten men ef-fektiv utenriksredaksjon. Samtidig fin-nes det ingen faglig/arbeidsplass-redaksjon, og først i februar begynte en journalist å få dette som spesialfelt. Ettersom redaksjonsstaben er ned-skjært, er dette sjølsagt et reelt priori-teringsproblem. Mitt poeng er at re-daksjonen sjøl- og partiledelsen i man-ge år har prioritert feil.

ARBEIDERKORRESPONDENTENE

Hvorfor trenger Klassekampen ar-beiderkorrespondenter? Mest av alt fordi det gir avisa kontakt med det le-vende livet, på industriarbeidsplasser

og kontorer, bygder og fiskevær. Det gir avisa muligheten til å bli noe annet enn et skrivebordsprodukt. Avisa får øyne og ører over hele landet. Det bi-drar til å utvikle arbeideravisa.

Men fram til nå er dagsavisas histo-rie stort sett ei fortelling om raseri-*ng* av det arbeiderkorrespondentnettet som engang ble bygd opp for ukeavisa. Gjennom mange år ble det aldri sendt ut retningslinjer, veiledning og kritikk. Det ble aldri holdt konferanser for avi-sas skrivende kontakter. Resultatet ble at vi mista de fleste og ei tid var «arbeiderkorrespondent» bare vignet-ten på tilfeldige innlegg fra partikame-rater rundt om i landet.

Også dette er uttrykk for ei politisk linje — bort fra Klassekampen som ei arbeideravis. Alle er klar over at man-ge lokalkorrespondenter skriver for dårlig og for langt. Det mangler ofte bilder og noen ganger er det liten al-men interesse for stoffet. Men unntaka finnes — tross sabotasjen fra Klasse-kampens side. Tenk bare på den jour-nalistiske perla Kit Carson sendte fra båten med kinesisk mannskap i slutten av februar!

Poenget er: Sânt blir unntak inntil Klassekampen klarer å knytte kontakt med lokalredaksjoner og arbeiderkor-respondenter og gir dem hjelp. Bladet KK-kontakt med lynkurs for korre-spondenter er et skritt i riktig retning. Men det meste av arbeidet står igjen.

FRA MASSENE TIL MASSENE

Mange ting ved Klassekampens linje har bedra seg de siste månedene: Det har på ny begynt å komme endel avslø-ringer, nyhetsoppslagene er bedre dek-ka på forsida, lay-outen er utvikla i rik-tig retning. Kommentarene om utvik-linga i Kina og kampene i Sørøst-Asia er gode og av stor betydning for par-

tiets kamp mot sosialimperialismen og den moderne revisjonismen.

Forslaget om å konsentrere kreftene om «de virkelig progressive» er nå avvist av en samlet KK-redaksjon. Det er bra. Men neglisjeringa av arbeidsplassreportasjene, fagforeningsstoffet og arbeiderkorrespondentene er et ut-

trykk for at dette avviket fortsatt preger den redaksjonelle linja som i praksis blir fulgt. Fra massene til massene må være Klassekampens motto. For å etterleve dette trenger Klassekampen-redaksjonen partimedlemmenes kritikk og hjelp.

A.S.

OPPSUMMERING AV DISKUSJONEN PÅ EN SENTRAL KLASSE - KAMPEN KONFERANSE

I februar ble det holdt en sentral konferanse som diskuterte kampanja for å berge Klassekampen. Deltakerne var endel kamerater som har ansvar for dette arbeidet i sitt distrikt. Hovedformålet var å bringe fram ideer og kritikk av den kampanjeplanen som SKAU har presentert. Et av temaene var problemene med å prioritere KK-arbeidet for partiavdelinger som fra

før er overbelasta. Og i tilknytning til dette ble metoden med stram arbeidsdeling diskutert.

SKAU har ikke rukket å oppsummere denne konferansen og ta stilling til ideer og forslag som ble reist der. Men vi gjengir her endel synspunter som kom fram gjennom innledning og diskusjoner fordi vi tror de er av interesse for partidiskusjonene i mars.

Først av alt: Arbeidsdeling er nøkkelordet. Dette må gjelde mellom partiavdelingene og i partiavdelingene. Alle kan ikke ha like store oppgaver med KK-salg og abonnementsverving. I lederen i forrige nummer av Tjen Folket ble det slått fast at «hele partiet, alle distriktsorganisasjonene og et stort flertall av partilaga jobber med Klassekampen som sin virkelige hovedoppgave». Samtidig ble det understreka at ikke alle partilaga skal følge denne prioritering.

Bedriftslaga skal holde fast på sin hovedoppgave, kampen mot krisa og faglig arbeid, mens andre arbeidsplasslag som regel skal prioritere KK på topp. Bygdelag med hovedoppgave i bonde- eller fiskerbefolkninga skal holde fast på dette. Det samme gjelder lag som konsentrerer seg om arbeid innafor ulike fronter. Men boliglaga, som normalt bør ha lokal boligkamp som sin viktigste oppgave, må nå prioritere KK øverst. Det samme gjelder byer og tettsteder der det bare finnes

ett partilag.

Denne arbeidsdelinga vant tilslutning på konferansen. Men det ble også pekt på problemer. En kamerat pekte på at det i deres by var mange bedrifts-avdelinger og få, svake boliglag. De siste ville aldri kunne bære KK-kampanja på sin rygg. Her måtte det være tillatt med unntak fra regelen.

Fra et annet distrikt ble det gitt som eksempel at et av bedriftslaga hadde oppretta ei god KK-gruppe. Dette tjente dem også i det øvrige arbeidet på plassen. Det er flott når dette går, men de fleste på konferansen advarte likevel mot å tru at dette kunne skje mange steder. Ut ifra ei strategisk vurdering er det viktig at bedriftslaga får anledning til å konsentrere seg om arbeidet i foreninga og klubben. Samtidig er det viktig at KK brukes i den lokale kampen og at arbeidet med avisa blir en underordna, men permanent del av det kommunistiske massearbeidet på jobben.

BOLIG-LAGA MÅ BYGGE EN KK-FRONT

For boliglaga — og for by/bygdslag — må kampanjen ikke bare brukes til å sette *partikamerater* i sving med KK-arbeidet. Den eneste redninga for KK på lang sikt er å bygge opp en lokal front, en KK-organisasjon. Målet vårt må være å få organisert fast salg av KK i et stort antall boligstrøk. Det beste vi da kan gjøre er å opprette lokale KK-grupper, der venner av avisa som ikke er partimedlemmer inviteres til å bli aktivt med.

Denne KK-gruppa må drives av *partiavdelinga* og fungere som en sympatisørorganisasjon. Den krever ledelse fra styrets side og kan bare bygges opp gjennom lokalt massearbeid. Oppgaven må være å selge avisa, verve abonnenter og utføre fornyings-

sarbeid.

Flere kamerater trakk fram erfaringer fra lokale budgrupper. Disse viser at det er viktig å begrense oppgavene for uorganiserte kamerater som blir med. Arbeidet deres må planlegges; unngå plutselige «overfall» for å trekke dem med på en stand pga. «krise». Gruppa bør ha en egen, men liten ledelse. Med visse mellomrom bør utvalgte KK-artikler diskuteres. Det er av betydning at arbeidet med KK-gruppa som en *varig* form for lokal sympatisørorganisering ikke som et kortvarig kampanjetiltak.

ARBEIDSDELING I LAGA

Prinsippet om arbeidsdeling må ikke bare gjelde mellom laga, det må også praktiseres i laga. «Alle gjør litt» — er ei parole som desorganiserer partiet og fører til ineffektivitet. Alle partimedlemmer *skal ikke* pålegges vervingsoppgaver eller stå på stand for å selge avisa. Dels må vi ta hensyn til en korrekt sikkerhetspolitikk og sørge for at ikke alle partikamerater står offentlig fram som AKP(m-l)-medlemmer eller -sympatisører. Men vi må også sørge for at mange partikamerater kan konsentrere seg om andre partioppgaver.

Ei sånn spesialisering og arbeidsdeling tjener også KK-arbeidet. Vi trenger å utvikle ekspertise på salg og fornyingsarbeid. Erfaringer må oppsummeres. Kontakter skal knyttes. Sânt oppnår vi bare gjennom at enkelte kadre får anledning til å drive KK-arbeidet som en 90 prosent oppgave over lang tid. Vi trenger ildsjeler i laga som går i spissen og som driver et godt sympatisørarbeid for avisa, ikke gode forsetter og dårlig samvittighet hos alle!

«VI ER MURT NED I OPPGAVER»

Nå skal ingen tru at deltakerne på KK-konferansen mente at arbeidet med å skaffe kadre til å lede KK-arbeidet i laga var løst. Tvert om, det er store problemer. Men problemene er ikke de samme i alle deler av landet.

I et distrikt, som i lang tid har drevet et meget godt arbeid med Jubileums-kampanjen, har partiet satt av endel krefter for lenge siden. Problemet der er dels at de har utvikla seg til et slags «KK-utvalg» av spesialister som er trukket ut av laga og som derfor i praksis passiviserer dem. Det ble også pekt på at KK-gruppene blir «mindre front» fordi mange sympatisører etterhvert melder seg inn. Det er noen «problemer» vi bærer lettere enn andre!

Et annet distrikt kunne rapportere at en der såvidt har kommet igang. Bare omlag 10 % av medlemmene driver med KK-arbeid av noe slag.

Men samtlige kamerater melte at partiet jamt over er «murt ned» i oppgaver. Gjennom mange år har SK vedtatt årsplaner og tatt initiativ, og for å løse disse oppgavene har det vært nødvendig å sette av kadre. Men nye planer har ikke tatt hensyn til hva folk jobba med fra før og omprioritert dette. Få oppgaver som engang er gitt blir kutta. De sentrale direktivene er mange og kommer ofte. Alt dette gjør det svært vanskelig å prioritere og utvikle arbeidet i distrikter og lag. Ved avslutning av konferansen sa f.eks. en kamerat: «KK-kampanjen krever krefter, dvs. omprioritering. La oss nå få sjansen til å jobbe med den uten straks å få en haug nye oppgaver på toppen».

TILBAKE TIL LAGA!

Det var brei enighet på konferansen

om at laga på ny må gjøres til motoren i partiet. Nå er det ofte sånn at partikameratene er medlem av utvalg, underutvalg eller fraksjonsledelser, mens laget bare er et sted de kommer på gjestebesøk. Alt for mange har hovedoppgave utafor laga. Ja det virker nesten sånn at hver gang noen skal gjøre en mindre oppgave utafor laget, så blir det *automatisk en hovedoppgave*. Lagsstyret disponerer han aldri og har bare noen få kadre å rutte med når oppgavene lokalt skal gjøres.

Kameratene pekte på at dette er i strid med vedtektene og en feilaktig organisasjonspolitik. Partiet har på mange vis blitt deformert. Samtidig veit vi at mange kamerater i utvalg, redaksjoner og fraksjoner arbeider hardt. Men mye tyder på at partiet har ekspandert over evne, at vi prøver å løse mer enn kreftene rekker til. Og da blir ofte selv hardt arbeid fånyttet.

Det var derfor en samstemmig konklusjon at KK-kampanjen må bygge på en mobilisering av laga og ei styrking av dem. Dette er forutsetninga for å kunne prioritere kader på oppgavene og begynne det massearbeidet som skal til for å bygge opp lokale KK-organisasjoner. Men dette krever også at andre oppgaver blir revurdert, at noen blir sanert og at partiet settes istand til å arbeide langt mer konsentrert om de oppgavene vi skal løse.

A.S.

SPØRSMÅL TIL DISKUSJONEN I LAGA

1. TRENGER VI KK SOM DAGSAVIS?

Koster den oss mer enn vi vinner?
Diskuter dette utifra dagsavisas redaksjonelle linje og oppgaven som agitator og propagandist for partiet.

2. HVORDAN SKAL LAGET OPP FYLLE SIN DEL AV KK- KAMPANJEN?

– Drøft hva som må være lagets/styrets ansvar og hva slags arbeidsdeling dere skal ha.

– De laga som har KK som høyeste prioriterte oppgave må konkret diskutere KK-gruppa som lokal sympatiserfront.

DEBATT

DET ER SELGERE KLASSEKAMPEN MANGLER

Livreddningsaksjonene for Klassekampen er snart slutt. Enkelte fylker (steder) har overoppfylt de målsettingene de har hatt, mens andre ligger langt bak i lekse. Nå, 1 måned før kampanjen er slutt, mener jeg at resultatet i hovedsak er svakt. Hva gjør folk på plasser som Tromsø, Trondheim osv. da de aldri klarer å nå 100 prosent grensa i løssalget. Stort bedre står det ikke til med økonomi- og abonnementskampanjen heller. Hva dere gjør rundt om i landet vet jeg ikke, men jeg skal

prøve å oppsummere hva vi har gjort på vår plass, der gjennomsnitts løssalg siden september er 250 prosent, økonomikampen ca. 200 prosent. Vi håper også å oppnå minst 200 prosent i abonnementsvervinga.

Før KK-kampanjen ble satt i gang ble avisa solgt uregelmessig fra stand nå og da. Det var heller ingen av oss som følte særlig ansvar for avisa, og da meldinga om at avisa hadde vansker kom, retta vi i første omgang kritikken mot Oslo. «Idioter, her selger vi avisa

på harde livet (0–12 eks. pr. uke), og så kjører de amatører i Oslo avisa på ræva. Gi dem sparken hele bunten.» Dette var dødslinje 1. Dødslinje 2 var mer hoverende; «Det er ikke rart at opplaget går ned, arbeidsfolk får jo ikke tippeservise, toppidrett, motorsport mandag, tirsdag, torsdag, fredag osv.» Slik tenkte vi og slik prata vi (og slik tenker og prater alt for mange den dag i dag). Vel — slik skrek vi ut i mørke, og solgte enda færre aviser.

Så kom Harstad. — De hadde stolt på egne krefter. Det burde da vi også kunne gjøre. Noen av oss begynte å studere heftet om «Den kommunistiske pressa». Etterhvert forsto vi bedre hvilken betydning avisa har for folkets kamp. Vi fikk også forståelsen for at avisarbeidet var en svært viktig del av arbeidet med å bygge ut og styrke partiet.

Vel, så startet vi kampanjen da. Etter beste Harstad stil. Vi var så heldige at «Prøysen marsjen» skulle avvikles i slutten av september. Til denne dagen lagde vi ei helside om Alf Prøysen, og Prøysen-marsjen, samlet mange folk og solgte 180 aviser. Vi var svært stolte. Men, hva skulle vi gjøre nå? Skulle vi følge Klassekampen-redaksjonens parole; Selg på lokale oppslag? Var dette ei riktig parole? Skulle salget baseres på lokale oppslag måtte enten flere av oss slutte jobben for å drive avisarbeid, eller så kunne vi bare selge avis en gang i blant. Begge alternativene var uaktuelle, og jeg tror at parola var feil. Det var ikke lokalt stoff avisa manglet (og mangler) først og fremst, men — selgere. Solgte vi mange aviser først og fremst fordi vi skreiv om Prøysen-marsjen? Nei, vi solgte mange aviser fordi mange folk solgte avisa der det var mange kjøpere. Og Harstad — har dere like mange selgere i sving i dag som under Fossmotida?

Vi kom altså fram til at om vi bare

var mange nok folk til å selge avisa, så kunne vi sprengre mang ei grense. Problemet var bare; Hvordan få med flere selgere? Vi sendte brev til alle abonnentene i Ringsaker, og innba dem til møte for å diskutere avisa. Det var ikke mange som kom, men de som kom sa seg villig til å bli med i ei KK-gruppe. Den gruppa har i hele høst ledet arbeidet med Klassekampen. På møtene har vi lagt opp arbeidet fram til neste møte. Vi har lørdagssalg og boligsalg. Økonomikampanjen ble også diskutert. Og resultatet har ikke uteblitt. Mens vi før aldri har solgt mer enn 12 aviser pr. uke, har vi i høst solgt 30 — 50 eks. hver uke. Julenummeret solgte vi 75 eks. av (utsolgt før 13.00 på lille julaften). Det var mye mer enn vi solgte 1. mai. I dag klarer vi også å selge på vanlige ukedager, noe som var utenkelig før. En ting som gjorde gruppa sammensveisa var at vi (ved sida av å legge opp salg og økonomikampanje) hele tida arbeidet med avisartikler. Vi tok her utgangspunkt i stoff som medlemmene var opptatt av, og resultatet er blitt to jordbruksartikler + intervju med KK-aktivister i avisa.

Artikkelforfatteren mener at parola «Selg på lokale oppslag» er feil. Det avisa først og fremst mangler er selgere.

Det er altså to viktige erfaringer vi vil bringe videre. Det er:

- a) Timeverket, dvs. antall aktivister ganger timer, arbeid for avisa og
- b) å trekke med nære venner av Klassekampen dvs. å stole på massene,

som avgjør om Klassekampen-kampanjen skal bli vellykka.

Og her ligger vår begrensning. For å komme videre må flere partimedlemmer og nære venner av avisa trekkes med i arbeidet. For å klare dette trenger vi:

1. Grundig diskusjon i partiet. Alle partimedlemmer må få bedre forståelse for avisarbeidet, og tilliten til avisa må bli bedre i partiet.

2. Organiseringa av arbeidet må bli bedre. De som leder arbeidet med avisa må finne metoder for avisarbeidet som passer for *alle* medlemmer i partiet. Det betyr sjølsagt ikke at alle skal stå på stand hver lørdag og delta på dørsalg hver uke. Noen kan f.eks. oppsøke sikre kjøpere, abonnenter osv. for å be om pengestøtte og annen hjelp. Det viktige er at *alle* får mulighet til å gjøre noe.

3. Vi må bruke abonnenter og nære venner av avisa bedre. Jeg mener at alle abonnenter bør oppsøkes (enten

personlig eller pr. brev?) minst 4 ganger pr. år. Da må vi høre hva de mener om avisa, om de vil hjelpe til med salg, delta i KK-grupper osv. Det er svært viktig at vi gir dem et reelt tilbud i avisarbeidet. Det må bli slutt på den tida abonnentene bare er abonnenter. Slik det har vært til nå har vi kun tatt oss av abonnentene når de har sagt opp abonnementene. For at hvert lag i partiet skal kunne ta på seg ansvaret for abonnentene er det viktig at navn på nye abonnenter sendes raskt fra Klassekampen i Oslo og ut til laget.

4. KK-ansvarlig bør hvert kvartal (eller oftere) være pliktig til å oppsummere arbeidet overfor styret i laget. På denne måten kan vi rette opp feil i arbeidet raskere enn før, og vi får ei organisatorisk sikring av arbeidet. Styrenes oppsummeringer bør sendes oppover i partiet, slik at SK til ei hver tid har full kontroll over hvordan det står til med avisa.

Jeg mener at hele partiet må gjennomføre disse tiltaka. Klarer vi ikke dette har vi ikke fortjent noen dagsavis. Klarer vi dette har partiet tatt lange steg framover i sitt arbeid.

*Klassekampen-ansvarlig i
Ringsaker*

DEBATT

KLASSEKAMPENS ØKONOMI

NÅVÆRENDE KAMPANJER

Klassekampen er i vansker. Den pågående kampanjen skal sikre avisa. Økonomikampanjen ble i høst lansert

av avisas redaktør. I et intervju sier han omtrent følgende (etter hukommelsen): Klassekampen har store økonomiske vansker. Penger må samles inn. Disse skal brukes til følgende:

Dekke underskudd, få flere folk i redaksjonen, anskaffe bedre mørkeromsutstyr, utvide biblioteket med flere tidsskrifter, finansiere flere utenlandsreiser for avisas medarbeidere.

Samtidig med økonomikampanjen pågår kampanjer for å øke løssalget og få flere abonnenter. Avisa har dessuten i lengre tid arbeidet med å gjøre avisa bedre kavlitativt.

NØDVENDIG MED KAMPANJER

Vi er for kampanjer og økonomikampanjer. Vi har allerede samlet inn og sendt flere tusen kroner til avisa. Dette vil vi fortsette med. Underskudd må dekkes. Vi er for at redaksjonen styrkes med flere folk, for bedre mørkeromsutstyr, for flere tidsskrifter, og vi er for at avisa bedrer det utenlandske stoffet ved å sende folk utenlands. Målsettingen med dette er naturligvis å gjøre avisa til en bedre avis slik at flere vil lese den og abonnere på den. På den måten vil også avisas økonomi bli bedret. Dette høres greit ut, men likevel er vi tvilende til en del saker.

UNDERSKUDD OG NYINVESTERING

Samtidig som redaktøren påpeker at avisa må dekke driftsmessige underskudd, lanserer han nyinvesteringer: Flere folk til redaksjonen, flere utenlandsreportasjer med dyre reiser, flere tidsskrifter og bedre mørkeromsutstyr. Vi mener det ikke er utelukket at dette vil rette opp noe av avisas økonomi på sikt, men vi er usikre. Vi tror at avisa først må konsolideres før nyinvesteringer blir gjort. Når underskuddet er dekket og avisa er konsolidert, så kan avisa sette igang med kampanjer med sikte på nyinvesteringer. Vi tror at avisas drift må balansere eller gå med overskudd før den går til nyinvesteringer og utvidelser. Hvis ikke, kan

det ikke da bli mange kampanjer som skal dekke stadig større underskudd? Vil det ikke da bli vansker med å få samlet inn til konkrete nyinvesteringer? Vi tror at avisa innenfor eksisterende rammer — når underskuddet er betalt — kan drives uten driftsmessig underskudd. Vi vil peke på noen saker.

STOL PÅ EGNE RESSURSER

Vi mener at arbeidet med løssalget og abonnentvervinga kan styrkes. Det er sikkert mye å hente her. Redaksjonen kan kanskje klare å utnytte stoff fra de store nyhetsbyråene bedre enn nå. Avisa kan bli bedre både innholdsmessig og i lay out. Men framfor alt tror vi at avisa vil bli vesentlig styrket ved å trekke til seg flere arbeiderkorrespondenter. Disse må få hjelp til å utvikle seg. Ville det være en ide å starte skoleringskurser for arbeiderkorrespondenter? Lokalredaksjoner må bygges opp i større grad enn det som er gjort. Gode erfaringer er gjort bl.a. i Harstad. De har der lokalredaksjon som lager artikler fra stedet. Løpesedler blir delt ut til folk om at nå kommer avisa på døra osv. Det er her helt sikkert store ressurser å øse fra.

OPPSUMMERING

Vi vil understreke at vi ikke er imot kampanjer. Heller ikke er vi mot de investeringene redaktøren av avisa peker på. Men vi stiller oss tvilende til om det er rett å gjøre det før avisa blir konsolidert med de ressursene avisa rår over i dag. Vi tror at avisa må konsolideres før det blir foretatt omfattende nyinvesteringer. Flere lokalredaksjoner og arbeiderkorrespondenter tror vi er et viktig skritt på denne veien. Til slutt vil vi understreke at vi ikke er skråsikre på dette. Men vi lurar og tviler.

*Hilsen kamerater
i arbeidsplasslag.*

TILLEGG TIL SKAU'S SJØL- KRITIKK OM ØKONOMIEN.

SKAU la først i februar fram sin sjølkritikk om årsakene til de alvorlige problemene i partiøkonomien. Under pkt. 2, Oppbygginga av Klassekampen som dagsavis, har det dessverre falt ut et avsnitt. Dette skal stå helt sist under dette punktet, dvs. nederst på side 4 og lyder:

I tillegg var den redaksjonelle linja som SKAU la opp for Klassekampen bygd på ønsket om å lage ei «hoved-avis». Dette ønsket bygde på ei subjektivtisk vurdering av avisas situasjon. Ressursene mht sidetall, kader, abonnementsgrunnlag og økonomi svarte ikke til dette bildet. På bakgrunn av

«hovedavis»-linja utarbeida også SKAU et redigeringsdirektiv for KK som krevde en systematisk dekning av en rad store stoffområder og innføring av en rad faste spalter. Men Klassekampens redaksjon hadde fra første stund ingen mulighet til å ivareta en slik bredde.

Resultatet ble at mange av avisas tradisjonelt sterke sider gikk tilbake i denne perioden. Særlig ble arbeidet med avsløringer og stoff fra arbeidsplassene skusla bort. Dette svekka avisas politiske stilling, gjorde den mindre interessant og bidro til mange ikke fornyet abonnementet.

ØKONOMI-KRITIKK

KRITIKK TIL SK OG ØKONOMIANSVAR- LIG I KK

DEBATT

Jeg ønsker bare å rette en kritikk i henhold til de økonomiske problema som Klassekampen, avisa vår strir med. Hvorfor kommer slikt som en tung stein i hodet på partikameratene utenfor ledelsen? Hverken kamerater eller DS her i distriktet har fått vite noe om det, før kampanja «Handslag til Klassekampen» kom i gang. Kritikken retter seg ikke mot den løsinga som ble gjort for å løse de økonomiske

problema. Det synes jeg har vært gjort på en bra og inspirerende måte. Det kritikken retter seg mot er handsaminga av det, før kampanja kom igang. Hvorfor får ikke kameratene i partiet vite noe sånt, før skuta er i ferd med å synke? Etter det inntrykket jeg har fått så er det ingen overdrivelse. Jeg håper at det er det — Når slikt kommer dundrende ned i hodet bare sånn plutselig, så kan det være en fare for at en-

Rudolf gratulerer KK for stadig å bli ei bedre avis. Ei avis han gjerne kan tenke seg å stramme inn livreima for!

tusiasmen vil dale og misnøyen vil øke.

Her en tid før kampanja kom i gang var det et bilde av Hamre som kika i avisa og under stod det skrevet: «Nå må også Hamre lese Klassekampen for å holde seg orientert.» Vel, jeg mener ikke at det er noe kritikkverdig i det, men det gir jo oss andre også et inntrykk av at dette går strålende og entusiasmen øker. Deretter får en vite at dagsavisa er i en slik fare at vi risikerer å miste den. Hvilken katastrofe ville ikke det være om vi mistet dagsavisa.

«STRAMM INN LIVREIMA» FOR KLASSEKAMPEN

Partiet og avisa står i en gunstig situasjon innen arbeiderbevegelsen nå og vil sikkert styrke sin posisjon der i tida framover. Jeg tenker da spesielt på borgerskapets økonomiske problemer som de vil skyve over på arbeiderklassen i form av lønnsnedslag (lønnsstopp) og innstramminger på forskjellige sektorer, kort sagt stramme

inn levestandarden til arbeiderklassen. Avisa har også en annen særskilt viktig oppgave. Sosialimperialismen blir stadig mer aktiv i kampen om verdensherredømmet. Den trapper opp den aggressive virksomheten sin verden over, bl.a. Svalbard og nordområda, Afrikas Horn osv. Avisa har som sagt ei særskilt viktig oppgave og det er å reise en omfattende opinion mot Sosialimperialismen, men også avsløre USA-imperialismen. Til tross for at USA-imperialismen har avslørt seg gjennom sine imperialistiske kriger, spesielt i Indo-Kina, så er det mange her i Norge som fortsatt ser på USA og NATO som en god ting, spesielt for å opprettholde en maktbalanse: (motvekt) og dermed kanskje hindre en ny verdenskrig. Likedan er det mange som har illusjoner om at USA og NATO vil hjelpe oss og gjerne stoler på det. Det er ikke fullt så gunstig, så det er ingen grunn til å la den sida av saken bli bortgjemt og glemt.

Burde ikke i det minste DS bli holdt orientert til en viss grad. Er det så at dette problemet har skutt seg opp som en paddehatt bare sånn over natta? Det har jeg vanskelig for å tro. Eller er det så at ledelsen i partiet mener at medlemmene ikke behøver å vite noe om det, men bare skal nøye seg med å samle inn pengene? Jeg ønsker at SK og økonomiansvarlig for KK må gi en sjølkritikk for dette og redegjøre for hvorfor dette har blitt slik.

Forøvrig så håper jeg at det er satt en slik målsetting på KK-kampanja, både «Handslag til KK» og abonnements-kampanja at vi klarer å ri stormen av. Jeg vil til slutt gratulere Klassekampen for å stadig bli ei bedre avis. Ei avis jeg gjerne kan tenke meg å stramme inn livreima for.

*Kameratslig hilsen
Rudolf.*

TREKK MEDLEMS- MASSEN MED I SIKRINGA AV ØKONOMIEN

DEBATT

Mao sier: «Det er massene som er de virkelige heltene. Forstår vi ikke dette vil vi ikke engang kunne tilegne oss de enkleste kunnskaper.»

I dag er det store økonomiske problemer i partiets bedrifter. Skal SK løse disse problemene aleine? Nei, bare ved full mobilisering av medlemsmassen og sympatisørene våre kan vi berge avisa, forlaget og trykkeriet og bedre partiets egen økonomi. Men, når de økonomiske vanskelighetene har kunnet hope seg opp i lang tid her tror vi det nettopp skyldes at medlemmene og sympatisørene ikke har blitt mobilisert til å vende utviklinga fra stagnasjon til framgang. Har det vært ei linje i SK og i ledelsen av partibedriftene at alle vanskeligheter med drifta kunne overlates til eksperter, som kom med lure tekniske løsninger? Og hva med kontrollen av økonomiarbeidet i partibedriftene? SK tar sjølkritikk fordi de ikke har ført slik kontroll. Men like alvorlig er det at ikke medlemmene har kunnet utøve kontroll og kunnet kritisere feilaktige linjer, som f.eks. subjektivismen i investeringspolitikken, rot i KK-distribusjonen, lettsindig utgivelse av nye bøker på Oktober. Dette har vært umulig fordi det ikke regelmessig har vært lagt fram opplysninger om drifta av partibedriftene for medlemmene. Kanskje har sikkerhetsreglene blitt brukt på en feilaktig måte, for å

forsvare at ingen tall slapp ut? Det er innlysende at dersom medlemmene skal kunne gjøre et helhjertet markarbeid for parti-bedriftene må de også føle at de har en viss kontroll med drifta. Det er f.eks. lettere å verve nye abonnenter til avisa dersom en samtidig kontrollerer at det blir ryddet opp i alt rotet med at det ikke ble tatt vare på gamle abonnenter.

Den krisa vi står oppe i økonomisk i dag kan kanskje ris av på kort sikt ved en kjempe-innsats fra medlemmer og sympatisører, men dersom de grunnleggende feilene i partiet som har ført til krisene ikke blir skikkelig kritisert og rettet opp vil vi bli innhenta av stadig nye kriser i framtida. Derfor:

1. Drifta av partibedriftene og partiets egen økonomi må legges under demokratisk-sentralistisk kontroll gjennom rapportering i beretninger, behandling på årsmøter osv.

2. Det må vurderes nøye hvilke tall og opplysninger som må holdes tilbake av sikkerhetsmessige årsaker og hva som kan legges fram for medlemmene og hva som kan legges fram overfor sympatisørene.

3. Det må rapporteres regelmessig, enten drifta går bra, eller dårlig. Bare slik kan det bli tatt tiltak i tide, før det utvikler seg til drastiske kriser.

Partilag.

ØKONOMIARBEI- DET — EN KRITIKK

(Denne kritikken er skrevet før SKs sjølkritikk er sendt ut. Red.)

Vår avdeling vil kritisere SK for ei feilaktig linje i økonomiarbeidet som går ut på å kjøre to viktige kampanjer som KK og sommerleirfondet samtidig. Dette fører til at den ene kampanja slår den andre ihjel, og er et uttrykk for manglende planlegging. Det fører til store vansker for oss som skal sette planene ut i livet, og er en stor demper på entusiasmen i økonomiarbeidet. Det blir vanskelig å bruke masselinja

med et sånt opplegg, og målsettinga etc. blir et ork. Samtidig driver de fleste frontene økonomikampanjer, slik at mange går rundt og skal samle inn penger til 2—3—4 kampanjer, streikestøtte osv. samtidig.

Vi får store motsigelser og skjønner ikke hvordan vi skal gjennomføre dem. Det ender med at vi sjøl punger ut med det aller meste, ofte mer enn vi egentlig har råd til. All entusiasme forsvinner og det hele blir et pliktlop.

Avdelinga vår har bestemt at vi sjøl må foreta ei prioritering. Vi vil satse på KK-kampanja og forsøke å overoppfylle målsettinga vår der. Mht. sommerleir-fondet nøyer vi oss med å oppfylle den minimumsmålsettinga vi som avdeling har fått.

Ber om svar i TF.

Avdeling.

KRITIKK AV SK's ØKONOMIMEL- DING

DEBATT

Kritikk av SK i forbindelse med melding om partiøkonomien og direktiv om omprioritering av partiets oppgaver fram til mars.

Måten partimedlemmer har fått informasjon om partiets økonomiske situasjon på er kritikkverdig. Den kommer som ei bombe, feier til side andre oppgaver, og oppfordrer medlemmene til å vente med kritikk. Jeg er enig i at vi må sette krefter inn på å sikre Klassekampen, Oktober og trykkeriet, men kritikk er det helt nødvendig å komme med. Direktivet gir ingen garantier for

at vi ikke samler inn penger til et umettlig sluk. I meldinga står det bare almenne fraser om overvurdering av de økonomiske ressursene og undervurdering av vanskene. Vi er nødt til å få mer fakta på åssen det plutselig oppdages at hele partibedrifta er på konkursens rand.

Vi er også nødt til å vite hvilke tiltak SK har tenkt å sette i sving for at medlemmene skal kunne sikres en demokratisk kontroll av partiets økonomi i framtida. Hva med en kontrollkommisjon, valgt direkte av landsmø-

te til å gå gjennom partiets regnskap hvert år?

UTGIVELSESPOLITIKKEN PÅ OKTOBER

Oktober forlag går med underskudd og er trua med konkurs. Mye av dette skyldes utgivinga av klassikerserien. For et forlag kan ikke bære seg kun på produksjon av den formen for litteratur. Meninga er at Oktobers anna produksjon skal finansiere arbeidet med klassikerne. Og det er her det er noe som ikke stemmer. Partiet har en rekke av landets beste forfattere som medlemmer og nære sympatisører.

Men det er få av dem som gir ut på partiforlaget. Får forfattere som f.eks. Haavardsholm og Hoem tilbud om å gi ut på Oktober?

Jeg tror det hersker en del forvirring angående utgivelsespolitikken på forlaget. Hvilke kriterier setter dere til bøker som skal gis ut.

Til slutt — det drives altfor dårlig markedsføring av forlagets utgivelser. Reklamekampanja for «Krig» og «Angrepet på Longyearbyen» var noe helt nytt, og innleder forhåpentligvis hos forlaget et nytt syn på bruken av reklame.

Asbjørn.

TIL INNLEGGA OM PARTIØKONOMIEN

TF-redaksjonen trykker i dette nummeret endel innlegg som tar opp krisa i partiøkonomien og SK/AUs ledelse av økonomiarbeidet. Dette er en svært viktig diskusjon og vi oppfordrer partikameratene til å kvesse pennen og ta del i denne diskusjonen. SK/AUs sjølkritikk for avvika i økonomiarbeidet, er nå ute i partiet. Kom med synspunkt på denne. Er det spørsmål denne ikke tar opp, som dere vil diskutere nærmere, så bør sjølsagt dette også gi et godt utgangspunkt for innlegg i økonomidiskusjonen.

Som kjent vil det om ei tid bli avholdt landskonferanse i partiet, der hovedpunktene blir partiøkonomien og militærpolitikken. Diskusjonen om militærpo-

litikken som har gått her i bladet ei stund og diskusjonen om økonomien som startes opp nå, er et viktig ledd i forberedelsen av landskonferansen. Når det gjelder innlegga om økonomien, som vi trykker nå, skal vi forsøke å gi et samla svar til de hovedspørsmåla de tar opp.

OM INFORMASJONEN TIL PARTIMEDLEMMENE

Flere av innlegga kritiserer partiledelsen for informasjonssvikt i samband med den krisa som har ramma partiøkonomien. Kameratene sier at «Hvorfor kommer slikt som en tung stein i hodet på partikameratene uten-

for ledelsen?», informasjonen «kom som ei bombe» osv.

SK/AU er fullt ut enig i at informasjonen til medlemmene om situasjonen i partiøkonomien har vært skjøtta svært dårlig. Dette har representert en alvorlig feil og brudd med masselinja innad i partiet.

Dette spørsmålet er ellers behandla i SK/AUs sjølkritikk, som nå er sendt ut til partimedlemmene. Jeg viser derfor til den. I et av innlegga (Asbjørn) tas spørsmålet om medlemskontrollen med partiøkonomien opp, og han lanserer følgende forslag: «Hva med en kontrollkomisjon valgt direkte av landsmøtet til å gå gjennom partiets reknskap hvert år?». SK/AU har ikke drøfta dette konkrete forslaget. Men partiets høyeste organ, landsmøtet, har uttalt seg krystallklart om et liknende forslag. I samband med revisjonen av vedtektene på forrige landsmøte blei det reist forslag om landsmøtevalgt kontrollkomite. Landsmøtet avviste dette enstemmig.

Gjorde landsmøtet rett i det? Ja, personlig trur jeg dette var en korrekt beslutning. For det første vil det ikke styrke den *revisjonsmessige* kontrollen av partiets reknskaper. Her er situasjonen den at *partibedriftenes* reknskaper er underlagt offentlig kontroll, mens partireknskapene løpende revideres av SK og av landsmøtet sjøl for hele perioden. For det andre vil et organ som møtes (f.eks. 1 gang pr år) ikke ha mulighet til å stå for en effektiv styring av økonomien, fordi en rad viktige beslutninger med nødvendighet måtte tas i løpet av denne lange perioden. Slik ville et slikt organ pr. definisjon bli redusert til et sandpåstrøingsorgan.

Det fins en rad andre argumenter og mot et slikt organ, som det av plasshensyn ikke er mulig å komme nærmere inn på i denne omgangen.

Sjøl mener jeg at veien å gå er at SK/AU sørger for at medlemmene regelmessig får relevant informasjon om situasjonen i økonomien. På den måten kan hele partiet mobiliseres til årvåkenhet, kritikk og forslag når det gjelder linja for økonomiarbeidet. Der nest bør vi utvikle bredden og kontrollmulighetene til styringsorganene i bedriftene.

BLEI «HANDSLAG»-KAMPANJA LANSERT PÅ EN RIKTIG MÅTE?

I innlegget fra «kamerater i arbeidsplasslag» tas dette spørsmålet opp. De kritiserer at Klassekampens redaktør i et intervju i fjor høst begrunna innsamlinga med både behovet for å dekke driftsunderskudd og for å foreta «nyinvesteringer». Også denne saka er behandla i SK/AUs sjølkritikk. Her heter det at denne presentasjonen av kampanja var feilaktig. SK/AU hadde ikke fullt ut skjont *hvor* alvorlig situasjonen i KK var på dette tidspunktet. Ideen om å «ekspandere seg ut av vanskene» sto sterkt i avisa. Alt ved lanseringa av «handslag», skulle det vært gjort klart at målsettinga med den var å forhindre på kort sikt at dagsavisa gikk til grunne.

Lanseringa av kampanja var derfor basert på subjektivism, og den skada innsamlinga i starten. Dessuten var den egna til å glatte over de virkelige problemene avisa faktisk hadde overfor partimedlemmene og avisas venner.

OKTOBERS UTGIVELSESPOLITIKK

Kamerat Anders kritiserer Oktobers utgivelsespolitikk. Det er åpenbart mye å kritisere på dette feltet. På den ene sida er det gitt ut en rad bøker som har hatt minimal appell, og som dermed har solgt svært dårlig. På den andre sida har det mangla god avslø-

ringslitteratur, kommentar og polemikk. Bøker som er aktuelle og har aktuell betydning for den politiske kampen.

Det er riktig at klassikerserien til forlaget har vært for ambisiøs. Men hvis Anders sin kritikk skal forstås dit at forlaget *ikke* skal gi ut klassikere, så er jeg uenig. Partiets forlag må gi ut klassikerbøker viss det i det hele tatt skal ha noen eksistensberettigelse. Men jeg er overbevist om at dette kan gjøres slik at det bærer seg.

Ellers er det mulig at du har rett i at Oktober i for liten grad har gitt ut skjønnlitteratur av dagens progressive og revolusjonære forfattere. Men her skal en også være klar over at Oktober har hatt og vil ha begrensninger, ganske enkelt fordi forlaget må skjære ned antallet titler betydelig i tida framover. Samtidig må hvert enkelt prosjekt vurderes svært nøye, med sikte på å oppnå størst mulig garanti om at

det vil gi overskudd.

VAR «SOMMERLEIRSTED»- INNSAMLINGA RETT?

»Et av innlegga tar opp dette spørsmålet. Innlegget behandler ellers problemer i prioriteringa av arbeidet. Her er situasjonen som kjent den at oppgavene i partiplanen er omprioritert *etter* at dette innlegget er skrevet. Jeg trur dette omprioriteringsdirektivet gir svar på de problemene innlegget reiser i denne forbindelsen. Når det gjelder «sommerleirsted»-innsamlinga, er det nå åpenbart at beslutninga om denne var feilaktig. Tvert om burde SK/AU ha innsett at det som trengtes var innsamling til dagsavis. Dette burde partiet ha prioritert og konsentrert kreftene om i innsamlingsarbeidet, bl.a. på sommerleirene i fjor.

På oppdrag fra SK/AU,
P.K.

MILITÆRDEBATT

**SKAL VI SLIPE
ØKSA TIL
BØDLENE VÅRE**

Jeg er helt uenig i at parola «ikke et øre til det borgerlige militærapparatet» skal være ei taktisk parole som er gal nå i en førkrigssituasjon.

Den borgerlige hæren er en sentral del av borgerskapets voldsapparat — og det faktum at vi lever i ei førkrigstid endrer *ikke* hærens klassekarakter!

Militærapparatet er ikke først og

fremst innretta på å forsvare landet mot en ytre fiende, men på å sikre borgerskapets herredømme som klasse. Det betyr i første rekke å knuse et eventuelt indre opprør fra de undertykte folkemassene. Jeg mener å ha både den marxist-leninistiske teorien og den faktiske historia på min side når jeg hevder dette. I tilfelle okkupa-

sjon vil borgerskapet som *klasse* foret-
rekke å underkaste seg okkupanten,
forutsatt at han tillater det fortsatt
profitt og utbytting, framfor å mobili-
sere folket til væpnet motstand, som
svært sannsynlig før eller seinere også
vil rette seg mot borgerskapets eget
herredømme.

Hvilken grunn har vi til å anta at bor-
gerskapet vil slåss mer mot okkupan-
ten i dag enn i 1940? Har borgerskapet
kanskje også forandret klassekarak-
ter?

Jeg mener det ville være helt vilt av
kommunister å styrke borgerskapets
voldsapparat. Og det er jo det vi gjør
dersom vi stryker parola «ikke et øre
...». Dette er jo direkte klasseforræde-
ri, som får som naturlig konsekvens at

vi styrker slagkrafta, eller sliper økse-
ne til våre egne bødler.

Hva er så alternativet — i ei førkrig-
stid? Nå er jeg ikke så veldig godt inne
på militærpolitikk, men jeg kunne ten-
ke meg at følgende paroler ville peke i
riktig retning, og det vil jeg gjerne ha
kommentar fra andre kamerater på:

- ei parole om allmenn folkevæpning
- oppløsning av den borgerlige hæren
og reorganisering i retning av gerilja-
enheter som virkelig er innretta på å
slåss mot en okkupant, i stedet for å
samle titusener av folkets sønner som
kanonføde i sentrale militærforlegnin-
ger.

- Norge ut av NATO.

Maja

MAJA SLIPER BØDDELØKSA — FOR SOSIALIMPE- RIALISMEN

Maja erklærer at hu er «helt uenig i
at parola 'ikke et øre til det borgerlige
militærapparatet' skal være ei taktisk
parole som er gal nå i en førkrigssitua-
sjon».

Majas tese er at å gå inn for å fjerne
«ikke ett øre»-parola er det samme
som å «slipe øksene til våre egne bød-
ler».

Hovedargumentet hennes for denne
påstanden er at «den borgerlige hæren
er en sentral del av borgerskapets
voldsapparat».

Slik hu argumenterer kan det ikke
oppfattes på anna vis enn at å oppdage
dette, automatisk må føre til at en går

mot å fjerne «ikke ett øre»-parola. Går
en derimot inn for å fjerne denne paro-
la er dette ensbetydende med «klasse-
forræderi» og «øksesliping».

Jeg er blant dem som har gått inn for
å fjerne denne parola, fordi den er
uholdbar i den nåværende verdenspoli-
tiske situasjonen. Men jeg har også
slått klart fast at jeg gjør det, til tross
for at jeg er klar over at den borgerli-
ge, norske hæren er kjerna i den bor-
gerlige, norske statsmakta. Utkastet
til «Militærteser» gjør det samme,
klart og utvetydig.

Men hva så? Betyr det at en uavhen-
gig av tid og sted og enhver sammen-

heng dermed har gjort det klart åssen en skal stille seg til den borgerlige hæren?

Så enkelt er det ikke. Situasjonen er i dag den at de nye tsarene hver dag, hvert minutt tar et nytt skritt i retning av å utløse verdenskrigen. Afgahnistan, Afrika Horn, invasjonen i Kampuchea, innringinga av Kina, provokasjonene på nord-flanken. Mellom hvert TF-nummer kan vi føye en eller flere nye eksempler på sosialimperialismens uhemma aggresjonspolitik til denne aggresjonslista. Det burde snart gå opp for folk som Maja at når vi sier at Sovjet forbereder en ny verdenskrig, så er ikke dette tomt prat, men blodig realitet!

Partiet har dernest slått fast at borgerskapet og den borgerlige hæren har en *tosidig* karakter: på den ene sida er den retta innover mot folket. På den andre sida *kan den* føre rettferdig krig til forsvar av sjølråderetten.

«Ikke ett øre»-parola er *ingen* hindring for at hæren kan bli brukt mot folket. Bare soldater som nekter å bli brukt mot folket, er det. Derimot er denne parola en hindring for å utvikle en truverdig politikk i samband med den borgerlige hæren. Nettopp fordi borgerskapet kan kapitulere, er det vår plikt å sloss for at den borgerlige hæren skal kjempe mot russisk invasjon. Å tviholde på ei parole som fratar oss retten til å kreve ulike typer bevilgninger, gå i mot andre osv., er en politikk som hindrer en sann kamp.

Det er bare Bresjnev og hans norske lakeier som er interessert i at den norske hæren skal gjøre minst mulig motstand mot de sosialimperialistiske panserkolonnene.

Videre. Hva er mest sannsynlig i dag? At Sovjet overfaller Norge, eller at den norske hæren blir satt inn mot folket? Enhver som har virkelighetsansan i orden veit sjølsagt at det er

det første. Nettopp derfor er det uhyre viktig å utvikle en mest mulig effektiv politikk for å presse den norske hæren til motstand mot en sovjetisk invasjon.

Så til «alternativet» til Maja. Du snakker som om det eneste vi som går mot «ikke en øre»-parola satser på i kampen mot en sovjetisk invasjon er den borgerlige hæren. Her bør du lese «Militærtessene» en gang til. Der er det ettertrykkelig slått fast at hovedkrafta i kampen mot en sovjetisk okkupant er *folkets væpna styrker*.

Du vil dessuten ha «ei parole om allmenn folkevæpning». Dette kravet stiller «militærtessene» som ett blant flere på å forberede det norske folket til å bygge opp en egen, militær motstand mot et sosialimperialistisk angrep. Men dette har da vel ingenting å gjøre med åssen en skal stille seg til den borgerlige hæren? Det eneste logiske svaret på dette er det fullstendig urealistiske kravet om at «hæren skal oppløses» og «erstatte med folkevæpning». Og det er nettopp det du gjør.

Trur du virkelig at borgerskapet vil oppløse hæren under kapitalismen? Den eneste krafta som kan oppløse borgerlige hærer er det væpna proletariatet og proletariatets diktatur!

Dessuten er kravet ditt om «oppløsning» av den borgerlige hæren under den nåværende situasjonen ikke bare illusjonsmakeri, det er reaksjonært. Om vi kommunister gikk ut med et sånt krav, ville Bresjnev & co sprette sjampanjekorkene, gni seg i henda og uttrykke et berettigta håp om at vi snart søkte kollektivt opptak i «NKP».

Til «erstatning» for den «oppløste» hæren, ønsker du «reorganisering i retning geriljaenheter som er virkelig innretta på å slåss mot en okkupant». Jøss! Jeg går utfra at du ikke drømmer om at borgerskapet i den nåværende situasjonen vil si til arbeiderklassen: sett i gang og lag en geriljahær

som er innretta på å slåss, så skal vi oppløse felthæren! Viss det ikke er den slags illusjonsmakeri du går inn for, så gjenstår bare et logisk alternativ. Nemlig at du trur på at borgerskapet i dagens situasjon skal oppløse felthæren og «organisere en folkehær», som «virkelig er innretta på å slåss mot en okkupant».

Det er sjølsagt fullstendig urealistisk å tru at borgerskapet i Norge vil gå inn for noe sånt. «Alternativet» ditt er ikke noe alternativ til en virkelig revolusjonær militærpolitikk. En politikk som

sier at folket må forberede seg på å føre folkekrig mot en sovjetisk okkupasjon, og som *samtidig* krever at den borgerlige hæren skal yte motstand mot sovjetisk aggresjon.

På denne bakgrunnen vil jeg si. Det er ikke vi som går inn for å fjerne «ikke ett øre»-parola som sliper øksa for bødlene våre. Tvert om er det den typen argumenter Maja fremmer som sliper øksa til den bødlen vi har grunn til å frykte mest, nemlig han som sitter i Kreml!

Gunnar.

JA TIL BEVILG- NINGER

LENIN OM KRIG

«Marxismen trekker sin konklusjon om å forsvare fedrelandet i kriger på grunnlag av de konkrete historiske særegenheter ved enhver krig og slett ikke på grunnlag av noe 'allment prinsipp' eller på grunnlag av noe enkelt punkt i et program». Lenin avviste parolen om forsvar av fedrelandet i 1. verdenskrig fordi denne ikke var en krig for å verne nasjonal sjølråderett. Verken for Russland, Tyskland, England, Frankrike eller Norge.

2. verdenskrig ble Norge invader av den tyske imperialismen og da den borgerlige hæren gjorde en viss motstand var dette riktig og rettferdig. Altså situasjonen krevde at kommunistene forsvarte fedrenelandet.

I dag står vi i en situasjon hvor faren

for krig øker hurtigere enn mulighetene for en revolusjon både nasjonalt og internasjonalt.

VERDEN ER SVANGER MED KRIG

Etter min oppfatning betyr dette at den norske revolusjonen vil komme etter en krig. På bakgrunn av denne situasjonen må vi vurdere holdningen til den borgerlige hæren.

Ledelsen for den borgerlige hæren er monopolborgerskapet representert ved den norske regjeringa. I dag er sosialimperialismen den farligste fienden til det norske folket. Den borgerlige hær har verken vilje eller materielle muligheter til å slå tilbake et angrep fra en supermakt som Sovjet.

Dette er ikke merkelig eller rart, det

er tvert i mot naturlig når vi ser hvem som har kontroll over den norske hæren. Regjeringen er øverste ledelse i hæren. Regjeringen representerer det norske monopolborgerskapet som vil svike nasjonen. Det gjorde den i 1940 og historien vil gjenta seg i dag, soldatene vil sloss mens ledelsen for hæren vil legge ned våpnene.

JA TIL BEVILGNINGER TIL BORGERHÆREN!

Den eneste forsvarer av nasjonen er proletariatet i Norge. Dette betyr etter min oppfatning at en viktig oppgave for partiet bli å kjempe mot en hær som bare er rettet mot det norske folket.

Dette blir ikke et samarbeid med borgerskapet men en kamp mot borgerskapets linje i forsvaret.

Vi må gå inn for at soldatene blir best mulig i stand til å forsvare landet ved å:

1. Kreve at soldatene får kjennskap til fiendens militære styrke og taktikk.
2. Vi må gå inn for at soldatene blir utstyrt med mer og bedre våpen f.eks. Tow anti-panservåpen.
3. Reis parolen: Nei til våpen mot folket i sterkere grad.
4. Bedre beskyttelse av sivilbefolkningen f.eks. flere tilfluktsrom.
5. Ja til kvinnelig verneplikt. Kvinnen skal utgjøre halvparten av folkehæren, derfor er det av stor betydning at de får opplæring i våpenbruk, samtidig vil de bedre forutsetningene for at soldatene ikke vil bli brukt mot folket.

En styrking av hæren vil også sette borgerskapet, reint militært sett, i en bedre situasjon for å slå ned folkeopprør. Men mitt utgangspunkt er jo at en revolusjon vil komme etter en krig. Dersom situasjonen forandrer seg i Norge så må vi forandre taktikken

«Verden er svanger av krig. Etter min oppfatning betyr dette at den norske revolusjonen vil komme **ETTER** en krig. På bakgrunn av denne situasjonen må vi vurdere holdningen til den borgerlige hæren.»

overfor den borgerlige hæren.

Er det mulig å kontrollere utviklingen i forsvaret? At soldatene virkelig blir bedre egnet til å forsvare landet?

Dersom vi ikke stolte på massene også i militæret hadde vi ikke reist parolen «nei til våpen mot folket». På den andre siden vil ikke det norske folket forsvare nasjonen? Er ikke soldatene i hæren interessert i å bedre mulighetene til å forsvare landet?

Eg mener at arbeiderklassen og folket er de eneste som virkelig vil forsvare nasjonen.

OPPSUMMERING

I en krigssituasjon går vi inn for å danne en folkehær uavhengig av borgerskapets hær om den fortjener støtte eller ikke. Samtidig går en del kommunister inn i den borgerlige hæren.

I dag går vi inn for at folket skaffer seg våpen sjøl samtidig krever vi at regjeringen legger alt til rette for at soldatene i hæren får best mulig anledning til å forsvare landet overfor ytre fiender.

All støtte vi gir til den borgerlige hæren skal tjene folket i Norge.

Pål

FOR LENINISME MOT REVISJONISME I MIL.SPØRSMÅLET

I TF frå oktober kjem H. Gråtopp med framlegg om «visse endringer av partiets militærpolitikk». Han åpner artikkelen sin med å summere opp nokre hovedsider ved partiet si generallinje i militære spørsmål.

HOVEDSIDA VED FORSVARET

Først seier han dette: «Det norske forsvaret er borgerskapets militærapparat. Det er ikke bare retta utover, men også innover mot folket». Dette er ein uklar måte å seia det på. Kva er hovedsida ved militærapparatet. Er det at det er retta utover for å forsvare nasjonen, eller er det at det er retta innover for å underkua folket? Partiprogrammet er mykje meir eintydig enn Gråtopp er i artikkelen sin: «Dei væpna styrkane i Noreg er ikkje skipa for å verje Noreg sitt nasjonale sjølvstende. Dei er bygde opp for å underkue det arbeidande folket med vald...». Men programmet slår og heilt korrekt fast: «Om dei (væpna styrkane) skulle gjera motstand under leiinga av den borgarlege regjeringa mot eit imperialistisk åtak, vil AKP(m-l) sjå det som ein retvis krig som proletariatet stør.»

Programmet er klårt. Gråtopp tåkelegg.

FORHOLDET TIL VERNEPLIKTA

Vidare seier Gråtopp: «Vi er tilhen-

gere av verneplikt...» Er vi det? Står det i programmet? Eg har ikkje funne noko slikt. Kva er vi da tilhengarar av? Jo: Når det no ein gong er slik at folk blir innkalla til militærtjeneste, så går AKP(m-l) inn for at folk nyttar dette høvet til å lære seg våpenbruk og militærkunst. Alternativet i praksis er å anten ta siviltjeneste eller å gå i fengsel. Dette er det same som å gi opp klassekampen og å stille seg trygt på sidelinja. Programmet seier: «Proletariatet må likevel nytta det høvet verneplikta gjev til å lære å handsame våpen og lære militærkunst». Men dette er ikkje det same som å «gå inn for verneplikt», som Gråtopp seier. Eg meiner Gråtopp forvrenger programmet på dette punktet.

«INGEN BEVILGNINGER»

Så over til parola «ingen bevilgninger». Programmet seier: «Den prinsipielle haldninga AKP(ml) tek er at vi ikkje vil løyva ein øre til desse væpna styrkane...» Dette vil Gråtopp endra. Dette er Lenins parole fra den første imperialistiske verdenskrigen», seier Gråtopp. Det er heilt rett. Utan at eg utan vidare vil gjera Gråtopp ansvarleg for «Forslag til teser om militærspørsmålet», er eg likevel nøyd til å sitere frå dette forslaget her. Der heiter det nemleg: «Dette er Lenins parole til de revolusjonære i de krigførende statene (mi understreking) under den før-

ste imperialistiske verdenskrigen.»

I Den proletariske revolusjonens krigsprogram frå 1916 seier Lenin: «Til spørsmålet om en milits, ville vi sagt: Vi er ikke for en borgerlig milits, vi er bare for en proletarisk milits. Derfor «ikke en øre, ikke en mann», ikke bare til den stående hæren, men også til en orgerlig, til og med i land som Sambandstatane, eller Sveits eller Norge osv.» Dreiv Noreg imperialistisk krigføring i 1916? Nei. Likevel gjekk Lenin inn for «ikke en øre, ikke en mann» også i Noreg. Altså var ikkje dette ei parole som gjaldt berre i dei krigførande statane slik framlegget til teser seier.

Sjølv om Noreg er trua av sosialimperialismen, er ikkje dette nokon grunn til å endre på partiet si haldning til denne parola. Var ikkje Noreg trua under 1. verdenskrigen? Eg er ikkje for pasifisme eller krav om «avrustning». Eg er for Leninismen mot revisjonismen. Gråtopp sine «visse endringer» er å hale revisjonisme inn i partiet.

KVINNELIG VERNEPLIKT

Ut frå det eg no har sagt, er eg og mot kvinnelig verneplikt. Men skulle borgerskapet sjølv bestemme seg for å innføre kvinnelig verneplikt, ja da ville eg vera med på å oppmoda kvinnene om å ta militærtjeneste av same grunn som partiet no oppmodar menn om å gjera det. Men at eit kommunistisk parti skulle gå ut og kreva kvinneleg verneplikt, er direkte feilaktig. Gråtopp har og eit innlegg i TF frå desember. Der seier han at å gå imot bevilgninger til det borgerlige militærapparatet, er det same som å gå inn for nedrustning. Og det har ingen ting med leninisme å gjera, seier han. Det er eg samd med han i: Krav om nedrustning er ikkje Leninisme. Men Gråtoppes logikk er heller ikkje Leninisme. Lenin gjekk i mot løyvingar, men gjorde berre narr av dei som snakka om «avrustning». Kvifor bruker Gråtopp ein annan logikk enn Lenin på dette punktet og kallar det Leninisme?

ul

KOMMENTAR TIL TESENE

Jeg har en hovedinnvending oto Forslag til teser om militærspørsmålet. Forslaget inneholder helt riktig ei rekke teser og prinsipper på kommunisters syn på rettferdig og urettferdig krig. På betydningen av å væpne arbeiderklassen, på kvinnelig verneplikt (det bør her understrekes *allminnelig*

verneplikt — våpenopplæring, rekruttskole osv. på linje med gutta), på spørsmålet om allianser.

Det jeg savner er en vurdering av og analyse av den globale situasjonen. Hva slags strategi har Sovjet — hva slags strategi har USA-imperialismen. Det trengs en global oppramsing av

støtter og allianser for hver av supermaktene samt ei vurdering av de alliansefrie staters størrelse, betydning, relative avhengighet av en eller begge supermakter. Vi trenger dette for å kunne forutsi på en bedre måte når og hvor Sovjet/USA slår til neste gang, og til sjuende og sist når angrepet kommer på Norge. Dette må også vurderes historisk. (Evt. fra 1945 til i dag.)

Nato har en slik strategi. Nato-sjef Haig sa da han gikk av at Sovjets hovedstrategi har vært å sikre seg oljekontroll. Er dette riktig står vel Iran for tur? (Sovjets fisking i rørt vann, samt at 13 prosent av oljeimporten til USA kommer derfra). Han hadde også statistikk om arealområder Sovjet har fått under sin innflytelse den siste tida.

Jeg er klar over at AKP(m-l) stadig påviser at Sovjet utvider området sitt. Men jeg syns en noe mer konkret påvisning er på sin plass i forbindelse med et militærprogram.

Dessuten er det viktig å gå konkret gjennom Natos og det norske borgerskapets forsvarsstrategi utover at den går ut på avskrekkingsopprusting (vi er så sterke militært og vil ha USA her på et blunk hvis dere angriper oss), og stasjonering av utenlandske tropper samt materiell på norsk jord.

Mangler vi ei analyse av borgerskapets/Natos strategi i vårt militærprogram vil det etter min mening være umulig å vurdere det som står i øverste avsnittet på side 16: «Stilt overfor krigsfaren må vi frafalle parolen om «ingen bevilgninger» og gå over til å støtte og kjempe for bevilgninger som er egne til å øke evnen til forsvar mot aggresjon. Vi må stille krav som mer anti-luftskys ...»

Dette er sjølsagt ei riktig linje i og med at vi lever i ei førkrigstid. Men jeg syns det er vanskelig å plukke ut enkelte bevilgninger framfor andre når Forslaget ikke inneholder en analyse av borgerskapets/Natos strategi samt

vår strategi opp mot denne.

For å illustrere ihvertfall min forvirring ytterligere: Gråtopp sier i TF/oktober på side 16, 2. avsnitt: «Planen om et flyplassforsvar for å sikre en amerikansk invasjon er både reaksjonær og urealistisk». Mens i Forslaget står «Vi må stille krav om mer anti-luftskys ...» Det er klart det er reaksjonært å legge forholda til rette for at en imperialistisk krig skal foregå på norsk jord. Men vi avviser ikke allianser og hjelp utofra hvis vi blir angrepet? Det var vel ikke galt at britiske tropper var med i Norge i 1940 (sjøl om den «hjelpen» sviktet katastrofalt)? Skal ikke anti-luftskys beskytte norske flyplasser, f.eks. for at norske fly skal ta av og lande?

Jeg tror at før vi kan gå inn for visse bevilgninger til det nåværende borgerlige/Nato-forsvar må vi vurdere totalforsvaret. Fordi vi lever i ei førkrigstid mener jeg at vi må se på avanserte avlyttingssystemer med nye øyne. Ser vi i dag på Loran C og Omega som aggressive lytteapparater for at Nato skal angripe Sovjet, eller er de nødvendige «onder» for å varsle på et tidlig tidspunkt når Sovjet kommer? Skal progressive i det militære utelukke drive skyttergravs- og håndvåpentrening og utvikle sterk fysikk, nærkampteknikk osv. Eller skal de også sette seg inn i avanserte krigstekniske redskaper i dag?

Vårt forhold til Nato-forsvaret og borgerskapets Nato-strategi og oppbygging og prioritering krever en mye grundigere gjennomgåelse enn tilfellet er med Forslaget. Jeg tror denne diskusjonen er viktigere og mer nødvendig i ei førkrigstid enn de mer eller mindre pasifistiske diskusjonene som har gått i TF i det siste. En diskusjon på oberstløytnant Fjærlis premisser er i dag viktigere enn å diskutere på Gustavsens/Furres premisser.

Jens

TIL SPØRSMÅLET OM «FLYPLASS- FORSVAR» OG «ANTI-LUFT-SKYTS»

Kamerat Jens siterer et innlegg av Gråtopp fra TF/Oktober der det heter: «Planen om et flyplassforsvar for å sikre en amerikansk invasjon er både reaksjonær og urealistisk». Dette mener han må stå i motsetning til «Forslaget til militærteser», der det bl.a. står: «Vi må stille krav om mer anti-luftskyts».

Jeg skal ikke her ta opp allianse-spørsmålet, slik Jens gjør. Men at anti-luftskyts og flyplassforsvar ikke nødvendigvis er samme spørsmålet, vil jeg gjerne kommentere kort.

Saka er nemlig den at et av de viktigste anti-luftskyts-spørsmåla når det gjelder den borgerlige hæren i dag, er

det faktum at *felthæren* omtrent er uten effektivt luftvern. Det betyr at norske hæravdelinger i kamp har svært lite å forsvare seg med mot f.eks. sovjetiske flyangrep. Det er åpenbart at felthæren trenger et stort antall bærbare bakke/luft-raketter for å bygge ut ett effektivt luftvern for *infanteriet*. Dette er et atskillig viktigere spørsmål enn «lavforsvar» av flyplassene i Nord-Norge.

At «Teseutkastet» nevner dette som et viktig krav, som «ikke ett øre»-parola hindrer oss i å stille, syns jeg er et svært godt eksempel på hvor feilaktig det er å holde på denne parola.

O.H.

FLERE SPØRSMÅL OM MILITÆRET

Jeg kritiserte i forrige nummer av TF at «O.F.» på en sommerleir gikk ut mot prinsippprogrammet om militærspørsmålet. OF svarte i samme nummer at han var enig i kritikken av åsen han tok det opp. Men han tok ikke

opp sjølve saka, uenigheten om militærspørsmålet. I samme nummer gikk «Hallvard Gråtopp» inn for å stryke parola «Ingen bevilgninger ...» og inn for kvinnelig verneplikt.

Denne debatten er viktig. Det er far-

lig å tro at vi kommer fram til skikkelig enhet uten en grundig diskusjon. Jeg er foreløpig uenig i en del av det Gråtopp skriver. I denne artikkelen skal jeg først ta opp litt mer om debatten på sommerleirene. Så litt om «Ingen bevilgninger», og tilslutt om kvinnelig verneplikt.

DISKUSJONEN PÅ SOMMERLEIRENE

OF sier seg enig i kritikken om at han som representant for leirledelsen gikk ut mot prinsippprogrammet. Kritikken min gikk litt videre. I vedtektene til partiet, §6 om fraksjonisme (s. 176 i partiboka) står det at fraksjonisme bl.a. er å «føre fram linjer og standpunkter utad som man veit strir mot partiets linje». Jeg har til nå tolket dette slik: «Partiets linje» er prinsippprogram og vedtekter, eller andre *vedtak* fra partiledelsen/partiorganer. «Utad» har jeg forstått som det motsatte av «internt». Sommerleirene har jeg oppfattet som «utad», fordi der er det både sympatisører, venner og deltakere som står lengre fra oss.

Jeg mener derfor fortsatt at OF ikke skulle tatt opp saka slik han gjorde sjøl om han ikke satt i leirledelsen. Han er en offentlig kjent talsmann for partiet og blir oppfatta som det uansett hvor mye han sjøl mener at det bare er «personlige meninger». Jeg tar opp dette igjen fordi det samme har skjedd på andre sommerleire. Jeg kjenner iallfall til to andre leire som arbeidskamerater har vært på hvor sentrale, offentlige talsmenn for partiet har tatt opp det samme som OF. Ett av disse stedene tok en slik kamerat til orde for *ekte bevilgninger* til og med. Arbeidskameraten min som fortalte dette, er nå sterkt forvirra om hvor vi står. Det kan jeg forstå. Jeg sjøl var like forvirra da han fortalte det. Han blei ikke

overbevist av meg, da jeg prøvde å overbevise han om at han sikkert hadde misforstått. Nå skjønner jeg at det var jeg som misforsto.

Hadde innlegget til Gråtopp kommet før sommerleirene kunne partiet internt diskutere saka skikkelig. Da ville vi hatt ei linje på sommerleirene. Vi ville og vært mye bedre forberedt til å overbevise våre andre kamerater om at linja var rett.

At utkjøret har skjedd på flere leire, betyr sannsynligvis at flere kamerater mente at det var *nødvendig* med slike utkjør for å få debatten i gang. Men var det riktig?

Jeg mener at uenighetene om disse spørsmåla er viktige. Partiledelsen må se nøye til at reglene for den demokratiske diskusjonen blir overholdt. Å oppløse forskjellen på «utad» og «innad» slik det blei gjort på leirene, mener jeg jeg ikke er i overenstemmelse med vedtektene. Jeg kan heller ikke skjønne at det var nødvendig å gå utenom vedtektene i dette tilfellet.

HVORFOR SKAL VI STRYKE PAROLEN «INGEN BEVILGNINGER»?

Først et par spørsmål til Gråtopp. Du skriver at vi må stryke parolen om «ingen bevilgninger» fordi vi er for å få kjøpt inn våpen som panservernraketter, anti-luftskyts osv. Alt dette koster penger, og vi må gå inn for slike bevilgninger. Men vi har i snart 10 år stilt krav i soldatkampen om høyere dagpenger, flere permreiser osv. som også koster penger. Samtidig har vi stått på parolen om «ingen beilgninger». Hvis vi må stryke parolen nå fordi krava våre koster penger, hvordan kunne vi bruke den da — dengangen kosta også krava penger.

Lenin tar opp parolen i artikkelen «Militærprogrammet til den proletari-

Hva har klassikerne ment om kvinnelig verneplikt, spør Lofthus og oppfor-

drer folk til å komme med litteraturhenvisninger.

ske revolusjonen» fra 1916 i formen: «Ikke et øre — ikke en mann». Men jeg kan ikke se at han mener dette så bokstavelig at han går imot at bolsjevikene kan stille krav som koster penger. Jeg har forstått det som en prinsipiell parole som uttrykker at han avviser all støtte til militærapparatet. En så bokstavelig oppfatning måtte bety at bolsjevikene heller ikke skulle ha «en mann» blant soldatene. Men det hadde de i stor grad, om jeg ikke tar feil. Det bar grunnlaget for soldatopprørene på østfronten.

I den samme artikkelen sier Lenin at parolen «ikke et øre — ikke en mann» var riktig til og med for sånne små og svake land som Sveits og Norge. Samtidig veit vi at Norge nettopp på dette tidspunktet sterkt var i søkelyset for stormaktene. Både Tyskland og England planla angrep mot Norge på den tiden. Men Lenin sier at parolen var riktig. Samtidig sier Lenin at den belgiske forsvarskampen mot det tyske overfallet var rettferdig. Hadde Norge blitt angrepet som Belgia, og det antyder Lenin som en mulighet i den samme artikkelen, så ville en kamp mot overfallet vært rettferdig.

Jeg skulle ønske Gråtopp kunne ta opp disse spørsmåla, for jeg tror mange med meg lurar på dem.

Tilslutt. Hvis parolen «ingen bevilgninger» skal oppfattes så snevert som Gråtopp mener, som en helt konkret retningslinje for åssen stortingsrepresentanter skulle stemme, så er jeg enig i at parolen må falle. Men jeg har aldri oppfatta den slik. Da må parolen ha vært avlegs lenge. Jeg har sett på den parolen som en almen parole som uttrykker vår holdning til den borgerlige krigsmakta som sådan. Og at det ikke trengte å hindre en konkret taktikk, subsidiær stemmegiving for det eller det tiltaket. Derfor er jeg framleis mot å stryke parolen.

NOEN SPØRSMÅL OM KVINNELIG VERNEPLIKT

Gråtopp mener at kvinnelig verneplikt ikke styrker det borgerlige militærapparatet. Jeg mener at dette må vi undersøke konkret i hvert enkelt land og hvert enkelt tilfelle. Jeg har ikke de nøyaktige tall for handa, men i hovedsak er det vel nå ca. 30 000 mann inne i det militære. Alminnelig mobilerings av hær, flyvåpen, marine og heimvern vil gi mellom 180–200 000 mann såvidt jeg husker. Forutsetter du alminnelig verneplikt for kvinner uten en innsnevring av verneplikten for menn, vil talla sjølsagt bli mye

større, nesten dobla. Det vil kreve svære økinger i materialutgiftene. Det er så. Den største enkeltposten på budsjettet over tid er lønningene til det faste offiserskorpset. Med nesten dobbelt så mange soldater blir det nødvendig med dobbelt så stort øvelsesapparat, og ei tilsvarende øking av yrkesoffiserene. At offiserskorpset blir øket i et slikt omfang må vi rekne som ei betydelig styrking av militærapparatet. Jeg trur det er rett som vi gang på gang har fått eksempel på, at det blant de fast tilsatte yrkesoffiserene er særlig sterke fascistiske krefter. De vil bli mange flere. Vi må heller ikke gløemme de militære skolene. Skoleavdelinger fra krigsskolen og befalsskolene har vært blant de mest nytta mot arbeidsfolk i norsk historie. Skolene må i tilfelle kvinnelig verneplikt bli større for å utdanne flere offiserer.

Ellers er jeg langt på veg enig med Gråtopp. Det er klart at det er et stort problem for arbeiderklassen at arbeiderkvinnene ikke lærer å skyte. Det er og diskriminerende. Kvinnekampen ville isolert sett sikkert ha tjent på å måtte kaste seg over problemene i forsvaret. En annen ting er at kvinnekampen i militæret sikkert også ville kunne bidra en god del til å svekke grepet til borgerskapet over soldatene.

Saka kan ikke være ny for kommunister. Hva har klassikerne ment? Jeg har ikke funnet noe ut av det sjøl. Jeg håper at det finns noen som veit mer om dette, og kan skrive til TF med henvisninger til steder hvor det er drøfta. Jeg trur at det er nødvendig å studere hva klassikerne har skrevet om dette før vi treffer noe endelig vedtak. Foreløpig er jeg mot.

Kri: i Je: n Lc

SPØRSMÅL TIL GRÅTOPP

Vi har diskutert militærpolitikken til partiet ut frå H. Gråtapps artikkel i oktober-TF. Vi er i hovudsak samd i dei konklusjonane han trekk. Men vi syns artikkelen var for tynn og ikkje går grundig inn på ein del hovudspørsmål. Dessutan savner vi konkrete tilvisinger til klassikarane, f.eks. Lenin om prinsipielle spørsmål.

1. OM PAROLA «INGA LØYVINGER TIL FORSVARET»

Laget er samd i at vi lyt sjå på denne

parola som taktisk ut frå endra situasjon. Vi meiner og at partiet alt i praksis har fulgt ei parole for løyvingar, og at programmet med det ligg etter røynda. Men HG tek for lett på argumentasjonen. Vi lyt ha klårt for oss kva som er forskjellig no og då Lenin stilte denne parola i kamp mot sosialsjåvinismen.

Vi må og heilt konkret vite kva vi meiner med å reise ei parole for løyvinger. T.d. lyt vi seie heilt klårt og konkret frå kva slags løyvinger vi vil gå imot. Men det kan hende viktigaste

spørsmålet i samnlag med løyvinger var ikkje nemnd i det heile, det som og er viktig for propagandaen av ei slik parole — nemleg *sløsinga av midlar i forsvaret i dag*. Det er kjend at store mengder av ammunisjon, bensin, materiell og mat i dag vert aodelagt eller fjerna for å halde oppe budsjettet. Vi kan ikkje agitere for ei parole om løyvinger utan at vi tek opp spørsmålet om sløsing og misbruk.

2. ANDRE SPØRSMÅL I SAMBAND MED FORSVARSBUDSJETTET

Vi har nevnt at vi må vere meir konkrete, og at vi må ta stilling til sider ved forsvaret som vi i dag knapt veit korleis fungerer. T.d. kva med spesialv. (fallskjermtropper, commandoes). Er desse brukbare i ein forsvarskrig, eller er dei berre støttroppar mot folket. Er ikkje slike avd. særleg nyttige bak fiendens linjer?

Kva med løyvinger til høg-teknologi? Avansert radar, luftovervaking, varslingsystem? Vi treng og å få betre kunnskap og ta stilling til totalforsvaret, dette går og på krav til rekruttopplæringa, kjennskap til korleis forsvaret fungerer, retten til soldatane osb.

3. KLASSEANALYSE AV MILITÆRET

Vi veit overflatisk at det finst usemje og motseiinger offiserar mellom, vi har og etter kvart skaffa fram ein del materiale frå 2. verdskrigen (mil. rapporten frå -46).

Likevel treng vi meir kunnskap om alliansespørsmål, kva motseiinger som finst, skilnadar mellom ulike offisergrupper. Reserveoffiserer er ofte ytterliggående reaksjonære, men vil nok slåst på livet mot «bolsjevismen», korleis stiller vi oss til det?

4. NATO-PAROLA

Lina til partiet dei siste åra på Nato har vore defensiv og «gå rundt grauten». Dette har alvorleg undergravd den rette lina partiet har hatt og gjeve grunnlag for at folk har reist tvil om kva vi eigentleg meiner.

Det er difor eit STORT framsteg når HG legg opp til ei meir offensiv line der vi gjer det heilt klårt korleis vi vurderer Nato, samstundes med at vi ser parola i samband med førkrigstida. Men, den alvorlegaste feilen har vore at vi «har meint noko om Nato», men aldri sagt det til andre. No må vi ikkje nøye oss med å ha ei enno klårare line på Nato-spørsmålet, men gå meir offensivt ut med ho.

Korleis kjem vi på offensiven overfor t.d. SV i samband med 1. mai. Som regel heng vi på Nato-parola bakerst og godt gøymd. Det er greit nok at vi driter ut Nato sin forsvarsstrategi, men då er vi berre på defensiven.

5. KVINNELIG VERNEPLIKT

Laget er enstemmig for kvinnelig verneplikt. Men vi meiner det er viktig å stille krav til den militære opplæringa slik at den blir lik for begge kjønn, og at den blir så grundig og «formålstjenlig» som mulig.

Til argumentet om at kvinnelig verneplikt styrker *borgerskapets* militærapparat. Vi meiner at dette har fleire sider. Det er klart det kan bety styrking, f.eks. mer kanonføde når Nord-Norge skal holdes de nødvendige 48 timene, og sikkert på flere andre områder. Men hvis det betyr en alvorlig styrking, hvorfor er det ikkje alt kvinnelig verneplikt? Derimot mener vi det betyr styrking sett fra vår synsvinkel f.eks. at kvinner sikkert vil reagere sundt på den kvinndiskriminerende holdninga innafor forsvaret, og i større

grad stille spørsmål ved saker og ting. (Gå imot «du-skal-være-tøff-mandig, og-ikke-dumme-deg-ut»-holdninga).

Til det andre motargumentet som var nevnt, at en kan lære å skyte andre steder. Det er vel ikke bare skytinga det gjelder. Hvis vi mente det, kunne vi like gjerne gå inn for militærnekting, og propagandere for skytterlag. Minst

like viktig er lærdom om militærkunst, og her gjelder det å kreve best mulig opplæring.

Men vårt viktigste «problem» var: Når skal vi propagandere for at kvinner avtjener verneplikt? Når kvinnelig verneplikt er vedtatt av myndighetene? Nå? Om ett år? Og hvordan skal vi forme ut denne agitasjonen?

Kompani

HAR KKP ALLTID RETT?

Vi er ikke tjent med slike svar som Even gir Tore i desembernummeret. Dersom Even vil bli tatt alvorlig når han snakker om KKP's utenrikspolitikk får han jekke seg ned et par hakk og være saklig. Denne diskusjonen er for alvorlig til å vrøvles bort.

KKP OG JUGOSLAVIA

KKP har anerkjent Jugoslavias Kommunistiske Forbund for å være et korrekt marxist-leninistisk Parti. Med andre ord likestilt det med AKP(m-l). Hua har rost Jugoslavia som et mønster i sosialistisk økonomisk oppbygging. Dette er mer enn et slag i trynet på revolusjonære i Jugoslavia. Det er å så forvirring om hva sosialisme er for arbeiderklassen i alle land, deriblant den kinesiske. En logisk slutning ut fra anerkjennelsen av JKF er at KKP og JKF formelt sett er søsterpartier. For

hvem er så den jugoslaviske økonomien et forbilde? For den kinesiske arbeiderklassen? KKP's egne ord åpner faktisk for det. Det er klart at slikt vekker uro blant partimedlemmene. Vekker det ikke uro hos deg, Even?

KKP STØTTER IKKE ERITREA

KKP har ingen steder støtta Eritreas rett til sjølstendighet eller den eritreiske frigjøringskampen offentlig. Even har den evnen at han kan lese det som ikke står i Peking Review «ved å bruke hue». Ja, han framhever denne evnen hos seg sjøl og klandrer Tore for ikke å ha den. Jeg må ærlig innrømme at heller ikke jeg er et åndelig medium. Derfor foretrekker jeg støtte som finnes på trykk, framfor å stole på at Even er et medium. Even argumenterer med at heller ikke Sudan eller Somalia støtter

Eritrea, og da kan heller ikke Kina. Javel, da kan vel kanskje ikke Kina støtte en framtidig revolusjon i Norge før Anker Jørgensen og Carl Gustav har gjort sitt bifall? Kina støtter revolusjonen i Thailand, Malaysia osv. ved oftest å støtte deres revolusjonære organisasjoner. Hvorfor da ikke Eritrea som vitteleg er en nasjon etter Stalins definisjon og følgelig har rett til sjøl å bestemme sin framtid? Har ikke Kina internasjonal innflytelse? Vil det ikke bety enormt for eritreernes manglende internasjonale støtte om Kina støtta dem åpent? Mener du virkelig Even, at eritreerne skal være fornøyd med at quislingen Mengistu sier til Granma at Kina støtter eritreerne når de sjøl desperat mangler mat, medisiner og våpen og ingen støtte ser?

UKAMERATSLIG KRITIKK

Til slutt: Stilen til Even med voldsomme beskyldninger mot de som mener noe annet enn han, er stygg. Argumenter overbeviser — utskjelling gjør en forbanna. Ting skjer fort i verden i dag, og vi må ha en åpen stil skal vi klare å forandre tenkninga vår i samsvar med fakta. Vi i lille Norge har et ansvar for den internasjonale kommunistiske bevegelse si linje på samme vis som andre søsterparti — KKP betyr sjølsagt mye mer enn vi, men det kan godt hende at vi har rett og de har feil i noen saker. Skal vi ha som utgangspunkt alltid å forsvare KKP vil vi ikke fylle vårt ansvar. Kameratslig kritikk er sunt — mellom partier og mellom personer. Ukameratslig kritikk forgifter og splitter. Når det gjelder f.eks. NATO og EEC så er ikke Kina med der, men vi føler dem begge nokså daglig på pulsen. Det ville ut fra det være rart om ikke vi hadde noen lure ord å viske kineserne i øret om mot-

sigelsene innad mellom borgerskap og proletariat i disse landa og hvordan Kina kunne bidra til å styrke de revolusjonære kreftene hos oss.

Joakim.

OM KAMERATSLIG OG ÅPEN MENINGSBRYTING I TF OG PARTIET

Dette diktet ble inspirert av desember-
TF's store juleslakt med Even som
slakter og Tore som gris.

Sjøsikre Even
du er vel dreven
som kan slå så hardt ned på
Tore og oss andre
som vi strengt må klandre
fordi vi ikke vil forstå.

Skolerte Even
du skjøt vel reven
gjemt bak øret til Tore
som sådde tvil
med forfalskede smil
i TF om Kina det store.

Saklige Even
tok orme-eleven;
kanskje Tore holder kjeft nå?
Han var vel dum, hva!
hadde ikke lest Hsinhua.
Han er sikkert en mørkeblå.

Men kjære Even
det står jo skreven:
«Torens forfalskning er total
Heile innstillinga hans er gal»
Hva skal vi gjøre med det, da?
Ut av partiet me'n, eller hva?

Hymnus.

FRAM FOR EN DEMOKRATISK STIL

Redaksjonen har mottatt mye kritikk av Evens innlegg i desembernummeret, «Kritisk avvisning av en ukritisk kritiker». Her kritiserte Even et innlegg fra Tore som kritiserte en del sider ved Kinas utenrikspolitikk. Tore tok opp Kinas Kommunistiske Partis forhold til det jugoslaviske og rumenske partiet, Kinas forhold til den eritreiske frigjøringskampen, til Nato og EEC.

Kritikken som er kommet inn dreier seg dels om at flere er uenig i Evens forsvar av Kinas politikk. Dels er de skarpt uenige i den stilen som Even brukte i svaret.

Dessverre har ikke redaksjonen gitt kritikken tidsnok til kamerat Even. Derfor må hans svar, både på den saklige uenigheten og på kritikken av stilen, komme i *neste nummer*. Vi beklager denne feilen, både overfor leserne og overfor Even.

Vi for vår del må si oss enig i kritikken av stilen til Even. Vi har sjøl ansvaret for at diskusjonen i TF blir holdt i en skarp og kameratslig stil. Metoden med harde slag og skarpe beskyldninger fremmer ikke demokratisk diskusjon. Den tvert om hemmer diskusjo-

nen. Det er dette som Joakim bl.a. skriver til oss: «Stilen til Even med voldsomme beskyldninger om de som mener noe annet enn han, er stygg. Argumenter overbeviser, utskjelling gjør en forbanna. Ting skjer fort i verden i dag, og vi må ha en åpen stil skal vi klare å forandre tenkninga vår i samsvar med fakta. Vi i lille Norge har et ansvar for den internasjonale kommunistiske bevegelse si linje på samme vis som andre søsterpartier. KKP betyr sjølsagt mye mer enn vi, men det kan godt hende at vi har rett og de har feil i noen saker. Skal vi ha som utgangspunkt alltid å forsvare KKP vil vi ikke fylle vårt ansvar. Kameratslig kritikk er sunt — mellom partier og personer. Ukameratslig kritikk forgifter og splitter.»

Det er svært viktig å oppmuntre til en demokratisk og skarp diskusjon. Uten den går vi oss vill og unngår å lære av fortidas feil. Vi må føre frispråk, så kan vi lettere se hva som er riktig og hva som er galt.

Vi skal etter evne bidra til å fremme denne innstillinga.

*Kameratslig hilsen
TF-redaksjonen*

TRON ØGLUND OG UNGARN -56

DEBATT
DEBATT
DEBATT
DEBATT

Jeg ser i Klassekampen i dag at Tron Øglund «på egne vegne» går mot intervensjonen i Ungarn -56. Det blir altså understreket at han ikke uttaler seg på vegne av partiet på et møte i Opplysningsutvalget i Oslo AKP(m-l) der han deltar på vegne av AKP(m-l)? Jeg har aldri skjønnet hvorfor det var riktig å intervenere i Ungarn — men det er ikke det viktigste spørsmålet mitt. Ifølge AKP(m-l)'s vedtekter så skal partilin-

ja forsvares utad. Slik har i hvertfall jeg oppfatta det. Tron Øglund har ikke gjort dette — han har uttalt seg mot AKP(m-l)'s offisielle linje «på egne vegne».

Jeg ber om en forklaring. Gjelder det forskjellige regler for talsmenn for partiet og «vanlige medlemmer»?

Olsen

VI HAR IKKE HATT EI PARTILINJE PÅ UNGARN -56

DEBATT
DEBATT
DEBATT
DEBATT

Takk for spørsmåla. Vårt svar er dette:

AKP(m-l) har aldri hatt noe vedtatt syn på intervensjonen i Ungarn i 1956. Tidligere har kjente partikamerater forsvart intervensjonen i offentlige diskusjoner. Nå har dette synet blitt oppfatta som AKP(m-l)'s offisielle, vedtatte syn. Dette er en naturlig reaksjon, ettersom partiet eller partiets talsmenn ikke har lagt fram det motsatte synet.

Ut fra alt det som er skjedd i de siste åra, mener vi nå at det er nødvendig og fornuftig å diskutere en del historiske hendinger. En av disse hendingene er Ungarn 1956. Det er nødvendig å se nærmere på hva slags feil som ble gjort under Stalins ledelse i det sosialistiske Sovjet, det Mao Zedong kaller Stalins «tredve prosent feil». Et av disse spørsmåla er hvordan og i hvor stor grad det fantes trekk av hegemonisme (overherredømme) i det sosialistiske

med vitenskapelige metoder. En fordomsfri diskusjon kan fremme en slik stil.

Vi mener også at det er gunstig å føre en del av denne diskusjonen offentlig, utafor partiet. Mange sympatisører har kunnskaper, ideer og synspunkter på disse spørsmåla. Det ville være dumt å ikke invitere dem med i debatten. Vi kan også lære av våre motstandere.

Tron Ø. ; uttalelser om Ungarn 1956 bør derfor tolkes som en invitasjon til debatt om disse spørsmåla, både for partimedlemmene og for de som er interessert i diskusjonen og som står utafor partiet. Uttalelsene bør ikke tolkes som «et nytt, vedtatt syn», eller «et personlig utspill på tvers av partiets linje».

Ta uttalelsene som en invitasjon til en debatt som vi ønsker, og ikke som et tegn på at det finnes en lov for Kong Salomo og en for Jørgen Hattemaker i partiet (hvem som nå måtte være konge og hattemaker —) eller forskjellige lover for kjente og ikke kjente partimedlemmer.

Kameratslig hilsen
SKAU

Sovjets utenrikspolitikk.

Vi tror at denne debatten vil være nyttig. Det er sunt å styrke vår vitenskapelige holdning til historiske spørsmål. Dette forutsetter grundige undersøkelser, «frispråk» og livlige diskusjoner i partiet om disse spørsmåla. Det nytter ikke å holde fast på gamle standpunkter som om de var dogmer. Historiske spørsmål må behandles

METAFYSIKK, APA OG STALIN

I «Røde Fane» nr. 4/78 skriver Gråttopp en utmerka artikkel om E. Hoxhas metafysikk. Gråttopp sier i avslutninga av artikkelen:

«Det er sjokkerende for mange som har sett opp til Albania å se hvor langt

de albanske lederne har bevega seg ut i revisjonismen. En av årsakene må finnes i metafysikkens sterke stilling i det albanske partiet.»

Hva kommer det av at kamerater blir sjokkert? Etter min oppfatning

har det med å gjøre at det også her hjemme, blant partikamerater, finns en god del metafysikk.

Denne metafysikken består bl.a. av at en god del kamerater har hatt et «glansbilde»-inntrykk av Albania. De har ikke kjent til problemene i Albania når det gjelder utviklinga av økonomien der, f.eks. ikke vært klar over at den albanske økonomien i stor grad har vært basert på hjelp fra Kina. De har heller ikke vært informert om eller klart å se de feilaktige linjene som har stått i det albanske partiet i synet på massene og forholdet mellom partiet og massene. De har ikke kjent til den revisjonistiske linja om «monolittisk enhet» som har stått i APA, ikke kjent til at APA har benekta eksistensen av antagonistiske klassemotsigelser i Albania i lang tid, i hvert fall siden APAs 4. kongress i 1960.

Heller ikke har mange kamerater vært klar over motsigelsene som har stått i synet på utenrikspolitikken mye lenger enn siden 1976, i hvert fall har noen motsigelser vært klare siden begynnelsen av 70-tallet i synet på EEC og i synet på opprettinga av kapitalismen i Øst-Europa.

Når det gjelder disse sakene har noen fakta først blitt klare for oss i det siste. Det er sjølsagt viktig.

EI LINJE FOR Å SKJULE MOTSIGELSER

Men i tillegg vil jeg reise spørsmål om det har stått ei feilaktig linje med å holde disse motsigelsene skjult, ei linje for å dekke over motsigelsene mer enn nødvendig. F.eks. blei de forskjellige linjene fra Kina og Albania overfor EEC lenge forklart med at Albania var et lite land, at det hadde andre utenrikspolitiske behov osv. I dag er det klart at dette ikke var holdbare argumenter. Det var uttrykk for virkelige motsigel-

ser.

Jeg er fullt klar over og innforstått med at vi ikke går ut offentlig med angrep på partier vi har forbindelse med. Det ville være grovt feilaktig og skadelig. Men hva med den interne informasjonen i partiet? Kunne ikke motsigelser, feilaktige linjer andre steder i verden være påpekt og innrømme på et tidligere tidspunkt, sånn at ingen partimedlem hadde fått sjokk? Har det stått ei feilaktig linje, eller i det minste vært gjort feil på dette området? Dette er noen spørsmål til partiledelsen som jeg håper de vil svare på.

VIKTIG Å UTTRYDDE GLANSBILDENE

Generelt må det være viktig for det kommunistiske partiet å utrydde metafysikk og «glansbilde»-forestillinger om sosialismen. Alle sosialistiske land, også i dag, har virkelige problemer, det finns feil og det foregår klassekamp. Mange kamerater i partiet, i Rød Ungdom og NKS, forstår ikke at dette er virkelige problemer, at klassekampen under sosialismen er skarp og

konkret (det har jeg mye erfaring fra.). Det viktigste tiltaket for å utrydde idealistiske og metafysiske forestillinger om klassekampen under proletariats diktatur er etter mitt syn skoleing i m-l-m, særlig i Maos teorier om klassekampen under sosialismen. Det er en utfordring til og nødvendighet for mange kamerater.

For det andre trengs konkret informasjon. Det er først og fremst partiledelsens ansvar å gi denne, og derfor er det altså jeg reiser de spørsmåla jeg gjør.

Jeg vil for ordens skyld presisere at jeg ikke reiser spørsmål ved den informasjonen som har blitt gitt i partiet om de internasjonale motsigelsene fra begynnelsen av -77 og fram til nå. Tvert om mener jeg denne har vært veldig bra både mht. innhold og tidspunkt. Spørsmåla mine går på tida før APAs 7. kongress.

SPØRSMÅLET OM STALIN

Grunnen til at jeg vil si noen ord om Stalin-spørsmålet er at jeg mener det er likhetstrekk mellom det synet mange parti-medlemmer tidligere hadde på Albania og den analysen (eller mangel på analyse) av Stalin-spørsmålet som mange fortsatt har.

KONKRET ANALYSE AV STALINS GODE OG DÅRLIGE SIDER

Partiets standpunkt har etter mitt syn den viktige svakheten at det ikke er underbygd med en helhetlig konkret og detaljert analyse av hva Stalins gode side besto i, og hva feila besto i. Dette har flere skadelige konsekvenser. Partiet har ikke systematisk kunnet trekke de viktigste positive og negative erfaringene fra Sovjetsystemet under

Stalin. Dette betyr at mange motsigelser og spørsmål i forbindelse med hva som er korrekt politikk under proletariats diktatur står uavklart for partiet og partiets medlemmer.

Mange partimedlemmer har egentlig ikke flere argumenter i spørsmålet om Stalin enn en allmenn påstand om at «hovedsida var bra». De har lite grep om *hvilke* konkrete saker som var bra, og hvorfor vi mener at Stalins brasider utgjør hovedsida. De har likeledes ikke særlig godt grep om hvilke deler av Stalins politikk som var feilaktig og hvor alvorlige disse feila var.

Har jeg rett eller tar jeg feil?

Finns det materiale som analyserer spørsmålet om Stalin ut fra et marxist-leninistisk standpunkt? Ja, både i KKP's brev «Spørsmålet om Stalin» og i Maos bind 5 finns det *mye* stoff. Men de presenterer ikke ei helhetlig analyse, og de tar sjølsagt ikke opp mange av de argumentene som borgerskapet og revisjonistene i vesten presenterer. Vi kan ikke sette oss ned og vente på at kineserne skal presentere ei slik helhetlig analyse for oss. Samtidig trenger vi ei sånn analyse, bl.a. for å kunne tilbakevise revisjonistenes påstander og analyser, og for å få en djupere forståelse av kontrarevolusjonen i Sovjet. Hvis vi ikke kan utvikle ei sånn analyse havner vi i metafysikk, en metafysikk som i dag finns i partiet som erstatning for konkret kunnskap og analyse.

Beklager at dette blei langt. Jeg håper partiledelsen vil gi uttrykk for sitt syn og at jeg med dette kan starte en slik konkret diskusjon om de sterke og svake sidene ved Stalin og Sovjet under Stalins ledelse.

Anders.

FOR DÅRLIG INFORMASJON TIL MEDLEMMENE

Vi synes innlegget til kamerat Anders er både viktig og interessant, og vi ønsker ikke å henge på noen unødige «hale». Vi ønsker bare å svare på det som Anders spør oss direkte om.

Kunne vi ikke gitt partimedlemmene mer informasjon om motsigelser og feilaktige linjer andre steder i verden, spør Anders. Har det eksistert ei feilaktig linje med å dekke over motsigelsene mer enn nødvendig?

Vi mener at Anders har rett. En sjølkritisk vurdering av de siste åra bør få oss til å trekke i det minste to konklusjoner:

- vi burde og kunne ha gitt mer informasjon innad i partiet om motsigelser og problemer i den internasjonale kommunistiske bevegelsen, i frigjøringsbevegelser m.m.

- stort sett har vi vurdert sosialistiske land, den internasjonale ml-rørsla og frigjøringsbevegelsene riktig. Samtidig har vi hatt en tendens til å vurdere dem for *ukritisk*. Underordna feil, men viktige feil, har fått passere ukommentert. Vi har vært litt blinde på det ene øyet. Vi har først og fremst definert vår lojalitet i forhold til sosialistiske land og partier, ikke først og fremst i forhold til marxismen-leninismen-Mao Zedongs tenkning og de grunnleggende prinsippene i den proletariske internasjonalismen. Erfaringene våre med Albania og Arbeidets Parti viser dette. En del av våre holdninger, propaganda og analyser av utviklinga i Kina viser

det samme m.m.

Nå er det sjølsagt slik at våre fiender kunne ha unødvendig stor glede av å få vite om viktige motsigelser mellom vårt parti og andre partier eller mellom vårt parti og for eksempel frigjøringsbevegelser. Det er alltid et behov for å veie for og imot: Hvor mye informasjon om uenigheter bør partiets medlemmer få, og hvor store problemer kan det skape i vårt forhold til for eks. en frigjøringsbevegelse at uenighet blir offentlig kjent? (TF siteres jo ofte offentlig utafor partiet.) En del hensyn må vi ta. Ofte kan det være vanskelig å vite hvor grensa mellom riktig og galt går. Likevel — vi har vært for påholdne med informasjon. Et eksempel: I mange år var det viktige motsigelser mellom oss og vietnameserne — både under frigjøringskrigen mot USA og etterpå. Vi venta for lenge med å informere partiet og ungdomsforbunda om dette. På den måten forberedte vi oss alle for dårlig på de «sjokka» som revisjonismen og sosialimperialismen seinere ga oss.

Erfaringene nå bør ha lært oss at det er svært viktig å legge fram så mye informasjon som mulig innad i partiet. Det styrker partiets kampkraft og styrker enheten. Erfaringene bør også ha lært oss at vår støtte til sosialistiske land, marxist-leninistiske partier og frigjøringsbevegelser blir *bedre* om vår lojalitet tuftes på marxismen-leninismen-Mao Zedongs tenkning, og

ikke på mekanisk lojalitet til det ene eller det andre landet eller partiet.

Vi er for øvrig enig i at det trengs ei konkret analyse av Stalins feil. Denne

debatten vil bl.a. bli tatt opp i Røde Fane i tida framover.

*Kameratslig hilsen
— for SKAU, Håvard*

FRAM FOR EI DIALEKTISK HOLD- NING TIL SOSIA- LISTISKE LAND

Klassekampen mellom proletariat og borgerskap fortsetter under sosialismen og spørsmålet om sosialismens endelige seier i de nåværende sosialistiske landa og kommende sosialistiske land, vil neppe bli endelig avgjort i vårt århundrede. Dette er for dårlig forstått i AKP(m-l) og NKS. Vi har enda svært mye å lære om hvilke former kontrarevolusjonære angrep på sosialismen antar og hvordan vi skal vurdere sosialismens styrke i ulike land. F.eks. har m-l-bevegelsen etter snart 10 år ingen vitenskapelig vurdering av Romania og Nord-Korea, og vi var ikke i stand til å avsløre 4-bandens kontrarevolusjonære politikk i den lange perioden de trua sosialismen i Kina.

Vi må ta svært alvorlig på å trekke korrekte lærdommer av disse forholda, og et godt utgangspunkt ligger i vår kritikk av APAs feil i filosofien, feil i forhold til den dialektiske materialismen.

IKKE MONOLITTER UTEN FEIL

Vi har i alle år framstilt de sosialistiske landa ensidig som monolitter uten feil. Ifølge KK fantes det ingen feil i Ki-

na under 4-banden og ingen feil i Albania før bruddet. Så kommer skiftene, og det som før var ensidig bra, blir ensidig dårlig. KK går til og med så langt i sin feilinformasjon at massene i Norge ikke får vite av oss at KKP anser Jugoslavia som et sosialistisk land, og ennå ikke veit at Kina ikke støtter frigjøringskampen i Eritrea (Som vi har karakterisert som Sovjets Vietnam.). Disse to alvorlige feila i KKP's politikk får massene i Norge bare presentert gjennom den borgerlige pressa.

Vi ønsker ikke å få flere sjokk om utviklinga i de sosialistiske landa og måtte skifte oppfatning fra ensidig rødt til ensidig svart. Vi må få en allsidig informasjon om utviklinga i de sosialistiske landa. SK og KK-redaksjonen kan ha såpass tillit til partiets og NKS' medlemmer og til de progressive massene i Norge, at vi kan tenke sjølstendig og lære å skille rødt fra svart ut fra fakta og allsidig informasjon.

Vi forbereder oss på den sosialistiske revolusjonen i Norge, vi skal bygge sosialismen i dette landet. Skal vi greie denne oppgaven, må vi være langt bedre i stand til å avgjøre hva som er sosialisme og hva som er revisjonisme.

Da må vi få bedre kunnskaper om utviklinga særlig i Kina i dag.

MERE KATOLSK ENN PAVEN?

Jeg kan ikke se at allsidig og kritisk informasjon om utviklinga i Kina skulle innebære at vi starter en offentlig polemikk mot KKP. Jeg vil ikke starte noen som helst slik polemikk. Tvertimot må vi følge opp den sjølkritiske og dialektiske holdninga som KKP har til sitt eget samfunn. Skal vi være mer katolsk enn paven?

Borgerskapet vil alltid forsøke å splitte kommunistiske partier og forvrenge uenigheter mellom slike partier. Min erfaring er at vi står langt dårligere rusta til å slå tilbake slike angrep og forsvare enheten mellom KKP og AKP(m-l) ved å være tvunget til fortlielser omkring uenigheter. Står vi for en stil med fortlielser og ensidighet, får sosialismens fiender et lett spill og vi svekker vår troverdighet. Erfaring fra den politiske kampen på Universitetet i Oslo den seinere tida tilsier dette.

KONKLUSJON

Partiet må gå åpent ut og si at vi vur-

derer Jugoslavia og frigjøringskampen på Afrikas Horn forskjellig fra KKP og gi plass i KK for begge partiers syn.

KK må slutte å framstille Kina som det eneste landet i verden som bare har ei side, og gå over til dialektiske reportasjer om klassekampens utvikling i Kina.

Partiet må ta offentlig sjølkritikk for sin tidligere ensidige framstilling av de sosialistiske landa og for at vi har ført oss sjøl og de progressive massene bak lyset på denne måten. Samtidig må vi innrømme at det er svært vanskelig å vurdere utviklinga til enhver tid og slå fast at ingen borgerlige eller revisjonistiske grupper har vært i stand til å vurdere utviklinga i de sosialistiske landa på noen klarere måte enn oss, tvertimot!

Det må prioriteres å foreta vitenskapelige undersøkelser av sosialismens stilling i Romania og Nord-Korea og av den materielle utviklinga i Albania.

Dette innlegget er skrevet i forvisning om at Kina under KKP's nåværende ledelse fører en i hovedsak korrekt politikk for å gjøre Kina til et moderne *sosialistisk* land innen år 2000 og for å forberede verdens folk på den røverk-rigen imperialismen vil sette i gang.

LASSE

IKKE SLÅ I ALLE RETNINGER 21.AUG

Hva er jeg for?

Jeg er for å konsentrere 21. august til bare å gjelde Tsjekkoslovakia. Støtte til dette landets rett til sjølstendighet, mot sosialimperialismen og dens okkupasjon av landet. Dette er målet.

Hva er jeg mot?

Jeg er mot Eritrea-problem, mot USA i parolegrunnlaget, mot å ha med Polen og mot å ha med «sosialisme» i grunnlaget.

Hva er den taktiske situasjonen for å få til dette i dag?

I Norge:

Noen hevder at en må «avgrense oss mot Høyre». Derfor har vi med «sosialisme»-parola. De hevder også at «USA»-parola er med av «taktiske grunner overfor SV». Det er en grunn til at det var riktig i år å ha med USA-parola, og det er at svært mange maser som støtter den anti-imperialistiske bevegelsen, ennå ikke har avslørt Sovjet like mye som USA, og at USA-parola er viktig for dem å ha med.

Så til «sosialisme»-parola.

Tsjekkoslovakia er okkupert. Hovedmotsigelsen går mellom sosialimperialismen på den ene sida og tsjekkoslaviske nasjonen på den andre.

Er det ikke likhetspunkter mellom Tsjekkoslovakia og Vietnam? Var ikke hovedmotsigelsen i Vietnam, USA-imperialismen på den ene sida og den

YOUNGS TORGET

21. AUGUST
KL. 17.30

Anders er for ikke å slå i alle retninger og i stedet konsentrere det politiske grunnlaget til Tsjekkoslovakia og Sovjets okkupasjon.

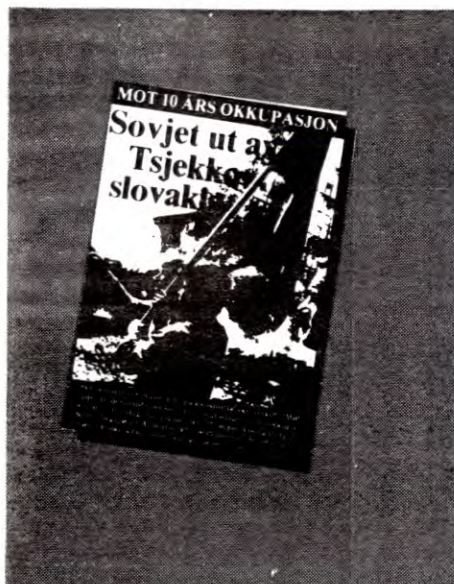
vietnamesiske nasjonen på den andre.

Var det ulikheter? Ja, Vietnam var et halvføydalt og halv-kolonialt land i den 3. verden. Tsjekkoslovakia er et land i den 2. verden som antageligvis i noen år etter krigen så spirene til proletariats diktatur.

Kontrarevolusjonen stilte opp hovedmotsigelsen fascisme mot demokrati i midten av 50-åra. Alle de som var for borgerlig demokrati, mot fascisme, vant midlertidig i januar 1968 med Dubcek i spissen. Okkupasjonen gjenoppretta fascismen i Tsjekkoslovakia. Finnes det noen frigjøringsbevegelser i Tsjekkoslovakia i dag? Nei. Finnes det opposisjon? Ja, bl.a. Charta-77, en borgerlig demokratisk bevegelse. Finnes det en marxist-leninistiske eller sosialistisk opposisjon? Ikke det jeg veit.

Å samle en breiest mulig front mot okkupasjonen med parola «Sovjet ut av Tsjekkoslovakia» er en korrekt politikk som tar utgangspunkt i hovedmotsigelsen i Tsjekkoslovakia og som må være hovedgrunnlaget for en frigjøringsbevegelse. Men, som sagt denne finnes ikke ennå, i hvert fall veit ikke jeg om den. Men det finnes opposisjon av demokratisk karakter. Den må vi støtte. Og da er det «Høyre-spøkelset» viser seg hos en del. De er redde for å gå sammen med Høyre-folk. Men hva er målet vårt? Å kjempe mot okkupasjonen av Tsjekkoslovakia, få Sovjet ut. Da mener jeg det er «venstre» å være så rein på finga at du ikke kan gå sammen med Høyrefolk, men snarere må «avgrense seg fra Høyre» i denne kampen. Hvis «avgrensinga» stilles på denne måten, så blir det *partitaktikk* som blir det overordna, og ikke kampen mot sosialimperialismen.

Altså: «sosialisme»-parola har ikke noe i et 21. augusttog å gjøre. Den bidrar bare til å snevre inn fronten. Men

parola lyder ikke «støtt den sosialistiske opposisjonen i Tsjekkoslovakia», men går på de øst-europeiske folkene. Er det sosialistisk opposisjon i Øst-Europa? Helt sikkert, bl.a. i Polen. Men mitt standpunkt er at dette ikke hører med i en demonstrasjon 21. august.

Ikke Eritrea heller. Jeg mener at dette standpunktet er godt i samsvar med reaksjonene på gata, der flere lurte på hvorfor vi hadde med så mye, at de var uenige i at Eritrea skulle med 21. august.

I fjor hadde vi også Svalbard med. Skal vi ha med de fleste av Sovjets meritter, eller skal vi konsentrere det til 21. august?

Jeg er for ikke å slå i alle retninger 21. august, konsentrere det politiske grunnlaget til å gå på:

1. Tsjekkoslovakia.
2. Sovjets okkupasjon.

Anders.

SVAR PÅ KRITIKK AV «STORBY- PREGA» ÅRSPLAN

TJEN FOLKET
★ medlemsblad for AKPm-l

Her følger svar på et innlegg som sto i forrige nummer av TF. – Red.

Hvordan skal et lite partilag som er eneste partiorganisasjon i bygda eller på plassen jobbe? Dere kritiserer partiplanen for at den ikke inneholder noe svar på dette spørsmålet. Antakelig fins det her like mange svar som det fins lag av denne typen, og noe av det eneste de vil ha felles, er at de vil se ut en god del forskjellig fra den sentrale partiplanen. Derfor er det også vanskelig å gi ett eksempel. Et vilket som helst eksempel ville med stor sannsynlighet nettopp ikke kunne følges av de fleste tilsvarende lag.

Vedtektene pålegger et vilket som helst partilag, hva enten det er et industrilag eller bygdelag, å gro røtter i massene på sin plass, verve medlemmer og etter hvert spille en ledende rolle i klassekampen innenfor sitt område. Taktikken i dette arbeidet må nødvendigvis se svært forskjellig ut fra plass til plass. Derfor må de sentrale partiplanene tillempes, sånn at de passer til de lokale forholda.

I presentasjonen av planen er det prøvd gitt hjelp til dette. Delvis fins det en del anvisninger om lokal tillempling i sjølve planen. Delvis har SKAU gjennomført møter med de partilaga som ledes direkte av SK om hvordan planen skal tillempes og oppfordra DSene til å gå fram på samme måte. Sånn sett er det gjort en del mer enn å gi et eksempel, men det er mulig deres lag har falt

utafor denne ordninga.

Tar planen utgangspunkt i storbyforhold? Før planen ble vedtatt, ble for første gang en rekke forskjellige partiorganisasjoner, små bygdelag innbefatta, tatt med på råd om utforminga av planen. Dette er opplagt et framskritt og bl.a. et skritt vekk fra «storbyprega» planer, men det er også første gang det er gjort og vi har sikkert fortsatt mye å lære om planer.

Poenget er at et vilket som helst bolig- eller bedriftslag i en storby ville stille seg svært så undrende til en påstand om at de skal være tilgodesett med mye veiledning om hvordan de skal jobbe i partiplanen, og at de like lite som dere kan bruke de sentrale planene uten å ha en lokal taktisk plan.

Av disse grunnene treffer ikke kritikken helt spikeren på huet. Hvordan skal et lite partilag som er eneste partiorganisasjon i bygda jobbe? Hvordan skal et industrilag jobbe? Hvordan skal et boliglag jobbe? Hvordan skal et lag blant bondebefolkning jobbe? Hvordan skal et funksjonærlag jobbe? Disse spørsmåla tar vi gjerne mot en debatt om! Dersom vi kommer nærmere svar på dem vil framtidige planer også sikkert komme til å bli skarpere og mer målretta.

Redaksjonsmedlem

OM MASSEARBEID PÅ LANDSBYGDA

GRO RØTTER I BYGDA

I TF for desember sto det ein veldig god artikkel om massearbeid på landsbygda. I avdelinga vår har vi og diskutert dette emnet nokså grundig, og eg vil følge opp denne artikkelen litt.

Først vil eg seia at heile den progressive rørsla har eit altfor snevert og sekterisk syn på dette med massearbeid. Med massearbeid tenker ein i alt for stor grad på *propaganda*. Massearbeid blir tolka som det å selge KK, dele ut løpesedlar, drive valgkamp osv. Dette er ein grov feil, og han er med på å isolere oss frå massane. Stalin har sagt noko om arbeidsstilen til eit kommunistisk parti. Der viser han til Lenin sin artikkel «Ein stor opptakt» trykt i 1919 (Fins i Lenin bd. 10 Oktober). Lenin tar her for seg dei såkalla «kommunistiske lørdagene» som utvikla seg like etter revolusjonen i Russland. Det gjekk ut på at arbeidarane sette i gang frivillig arbeid på fritida si. Lenin rosa dette og seier: «Mindre preik om 'arbeids-demokrati', om 'fridom, likskap og brorskap', om 'styre av folket' og alt slikt.» ... «Færre pompøse frasar, meir endeframt, kvardagsleg arbeid» ... «Vi må medgi at spora etter den borgarleg-intellektuelle frasemakarmåten å nærme seg dei revolusjonære spørsmåla på kjem til syne for kvart einaste steg, overalt, jamvel i

våre egne rekker. Pressa vår gjer til dømes lite for å kjempe mot desse rotene levningane av den borgarlegdemokratiske fortida, ho gjer lite for å fostre dei enkle, smålatne, vanlege, men levedyktige spirane til ekte kommunisme.»

Det er som det var oss, kommunistane i Norge i dag, Lenin her snakker om.

Dette som Lenin her peiker på, er særlig viktig på landsbygda, fordi på landsbygda vil frasemakarane med ein gong og ubønnhørlig bli skilt ut som «høgst sannsynlig ein kjeltring», som Lenin seier.

For oss på landsbygda blir det *ein heilt nødvendig og overordna oppgave å gro røter i bygda*. Det nyttar ikkje å buse fram med avisa vår, løpesedlane våre eller innsamlingane våre *dersom vi ikkje viser folk at vi er opptatt av og vil ta del i dei «kommunistiske lørdagene» som idag fins utover bygdene*. Ein kommunist er ein person som har parola «Tjen Folket»! som overordna parole. *Men det må folk få sjå i praksis!*

INN I MASSEORGANISASJONANE

Det viste seg at i avdelinga vår var det *ingen som var med i nokon masseorganisasjon der dei budde*. (Unntatt fagforening av ulike slag). Ute på bygdene driv organisasjoner av typen idrettslag, gammeldansforeninger o.l. mykje frivillig arbeid til inntekt for veg-lys, forsamlingshus o.l. *Der skal kommunistane vera med!* Vi vedtok derfor at innan ein fast dato skulle alle melde seg inn i den organisasjonen som hørde på plassen der dei bur.

Ein annan side av dette er sjølve

massekontakten. Om du har mange progressive vener, så treng ikkje det bety at du har god massekontakt for det. På bygda er det så vanskeleg å bu, blir det sagt, for der blir ein så lett isolert og aleine. For ein kommunist er eigentleg dette berre *sutring. Det spesielle med landsbygda er i stor grad berre dette at du ikkje får ein sjanse til å skuve spørsmålet med massekontakten unna deg*. I ein by går det an (i allfall for ei tid) fordi du kan ha mange progressive vener der, og du kan fungere bra personlig og trives bra. Men det kan vera eit bedrag. Kva med kontakten med alle dei andre som enno ikkje har tatt eit steg på den vegen du har begynt å gå? Landsbygda let deg ikkje få ein sjanse til å bedra deg sjølv på dette punktet.

Kameratar på landsbygda. Kom dykk ut blant folket!

Sett parola «Tjen Folket» i forgrunnen!

Ut i dei «kommunistiske lørdagene»

Berre slik kan du legge grunnen for å nå ut med politikken.

Plassbakk-kallen.

INNHold:

Leder: KK-kampanja er i framgang....	2
Derfor trenger vi dagsavisa.....	3
Arbeideravis eller "organ for de virkelig progressive"?	4
Oppsummering av diskusjonen på en sentral Klassekampen-konferanse....	7
Spørsmål til lagsdiskusjonen om KK..	10
Klassekampen debatt: Det er selgere	
Klassekampen mangler.....	10
Klassekampen debatt:KKs økonomi.....	12
Kritikk til SK og økonomiansv. i KK..	14
Trekk medlemsmassene med i sikringa av økonomien.....	16
Økonomiarbeidet- en kritikk.....	17
Kritikk av SKs økonomimelding.....	17
Til innlegga om partiøkonomien.....	18
Skal vi slipe øksa til bødlene våre?	20
Maja sliper bøddeløkse for sosialimperialismen.....	21
Ja til bevilgninger.....	23
For leninisme mot revisjonisme i militær spørsmålet.....	25
Kommentar til tesene.....	26
Til spørsmålet om "flyplassforsvar og anti-luft-skyts".....	28
Flere spørsmål om militæret.....	28
Spørsmål til Gråtopp.....	31
Har KKP alltid rett.....	33
Om kameratslig og åpen meningsbrytning i TF og partiet.....	34
Fram for en demokratisk stil.....	35
Tron Øg n og Ungarn -	56
Vi har ikke hatt partilinje på.....	36
Metafysikk, APA og Stalin.....	37
For dårlig informasjon til medl.....	40
Fram for ei dialektisk holdning til sosialistiske land.....	41
Ikke slå i alle retninger 21/8.....	43
Svar på kritikk av "Storbyprega" årsplan.....	45
Om massearbeid på landsbygda.....	47